

Farní zpravodaj

Římskokatolické farnosti Dolní Loučky, Olší a Žďárec

Číslo 5/2021

Květen 2021

Práce musí mít kořeny

Komunističtí ideologové volali na všechny strany: "Práce šlechtí člověka!" A přece se pod jejich vedením nepracovalo až tak efektivně. Dnes naopak mnozí pracujeme tolik, že se nestíháme nad významem práce ani zamyslet. Práce však pro křesťana může být jedinečným majákem.

Hned z prvních řádků Písma je zřejmé, že náš Bůh je nesmírně pracovitý. Stvoření světa ho doslova bavilo. Jako stvoření k jeho obrazu a podobě dostáváme pokyny, abychom pracovali i my: obdělávali zem, střežili a spravovali celé stvoření a měli tak přímou účast na nádherném Božím plánu s námi. Stali jsme se pokračovateli jeho stvořitelského díla a to je úžasné!

Dar nebo prokletí

Proč tedy práci prožíváme dvojznačně? Jako vášeň, radost a zároveň jako dřinu? Do práce člověka vstoupil hřích, který ze vzácného daru dokáže udělat prokletí. Pokřivit nejen prvotní Boží plán, ale zejména náš cha-

rakter. To, co mělo být nejkrásnějším projevem lidské kreativity, zhořklo. Člověk, podobně jako Kain, pocítil trpkost iluzorního neúspěchu, neboť základním ovocem hříchu jsou extrémní a vzápětí ztráta rovnováhy. Jednou z krajností je nechuť pracovat. Neschopnost nastartovat sebe sama vůči výzvám z okolí.

Chorobná, člověka nedůstojná letargie, zapadnutí do sebe, jako při nenamazaném nebo zadřeném soukolí.

Druhým extrémem je práce jako droga či fetiš, novodobé galeje, které si volíme sami. Jako způsob kompenzace něčeho, co v našem nitru nefunguje tak, jak by mělo. Únik před sebou samým z bolestně pociťované reality. Jako způsob žít mimo sebe, vytržen ze svých pravých kořenů do šílenství světa práce. Až po vyhoření. Bohužel dnes i po vyhoření díky lékům pracujeme ze setrvačnosti dál, jakoby se nic nestalo. Zůstáváme otroky očekávání šéfů či partnerů, ale především sebe samých a zároveň trváme na tom, že nejsme na nikom závislí.

Past pro mnohé

Vzpomínám si na mistrovskou povídku ruského klasika, v níž se jednomu velkostatkáři zachtělo být velkodušným. Pointou příběhu je, že nabídl svým poddaným, kteří pracovali na jeho polích, tolik země, kolik stihnou obejít do západu slunce. Vyprávění se soustředí na zbídačeného muže, který zatouží po řádném kusu pole. Natěšený se rozjede. Po jistém čase mu svědomí avizuje, že by už té půdy stačilo a že je čas vrátit se. Ale touha ho pobízí: "Ještě kousek, ještě k potoku, po tamtu zatačku, už jen po ten strom." Konečně hlas svého nitra poslechne, otočí se a chce běžet zpět. Nohy však neposlouchají, jen se vleče z kroku na krok, až se nakonec zhroutí vyčerpáním. Skonal nedaleko místa, odkud vyrazil. Nepřipomíná nám velkostatkář taktiku zlého ducha?

Učitel práce

O podobné motivaci mluví i Ježíš v pro nás už otřepaných slovech podobenství o vinařích. Nebo nejednou smutně ironizuje boháče, kteří nevědí, kdy se shro-

mažďováním majetku přestat. A majetkem mohou být kromě peněz a domů, bohužel i znalosti, převaha, zážitky či počet lajků nebo přátel na facebooku. Přesto Ježíš považoval práci za neodmyslitelnou součást života. Říká: "Můj Otec pracuje dosud, i já pracuji" (Jan 5,17). Z jeho úst to nebylo prázdné heslo ani důraz na dělnický původ, ale výraz dlouholeté lidské zkušenosti s tvrdou prací. Bral práci jako samozřejmý úděl člověka. Setí i žně, rybolov i pasení ovcí

či domácí práce od hnětení chleba až po zametání příbytku. Všechny posvětil vlastní pracovitostí. Ježíš se však neustále vrací i k objasnění úmyslů, roli srdce při práci. Konkrétně i v podobenství o dvou stavitelích (srov. Mt 7,24-27), kteří si postavili pěkné domy. Oběma mohli lidé tleskat, dokud nepřišel hurikán a jeden z domů neskončil v troskách. A své vyprávění zakončuje slovy, aby si každý dával pozor, jak staví a na jakém základě. Instinktivně nás může napadnout, zda jednou alespoň něco zbude z tolika naší práce.

Práce křesťana

Co je tím základem, na který má být postavena naše práce: velká, důležitá, ale i ta zcela nepatrná? Kam až má sahat svými kořeny, aby její ovoce zůstalo? Odkud má čerpat sílu, aby nevyhořela? I na to Ježíš odpovídá podobenstvím o révě: "Kdo zůstává ve mně a já v něm, přináší mnoho ovoce; neboť beze mne nemůžete dělat nic" (Jan 15,5). Silná slova, zejména druhá část věty. Znamená to, že při každé práci, od vědecké přes práci s lidmi až po manuální například u běžícího pásu, je třeba, aby se křesťan ve svém srdci prokopal k Bohu. Vložil sebe celého do zásuvky Boží energie prostřednictvím šňůry Boží vůle svých stavovských povinností. Do energie Boží lásky, která se podle slov svatého Pavla díky milosti rozlévá v našich srdcích (srov. Řím 5,5). A to za nás nikdo udělat nemůže.

Práce ve spojení s Bohem nás nezabije a neuškodí ani našim bližním. Don Bosco, ohromný "pracant" pro dobro chudé mládeže, chtěl pro své syny a dcery to nejjednodušší roucho: vyhrnuté rukávy. A radil jim, aby odpočívali změnou činnosti. Ale když jsme vyhoření, už ani změnit naši práci nezvládneme. Dnes bohužel často ztrácíme navždy platný Boží rytmus, ve kterém Bůh jako první sedmý den odpočíval, a neumíme na něj naskočit. Nejsou Židé na celém světě úspěšnější proto, že umí tvrdě pracovat a zároveň tvrdě odpočívat? Že odpočinek je neodmyslitelnou součástí každé práce, na tom nikdy nic nezměníme.

Solidarita s chudými

Pracovitost je nejen projev lidskosti, ale také solidarity se všemi, co si v potu tváře vydělávají na každodenní chléb. Mám ráda popeláře, a když je vidím, zdaleka se zdravíme. Poctivě třídím odpad všech druhů a cítím vůči nim jakousi blízkost. Ale je to i ze zistných důvodů, neboť si neumím ani představit, kdyby smetí přestali odnášet. A trochu jim i závidím: neúspěch v práci jim nehrozí a každý rozumný člověk si jejich práci váží. Všimla jsem si jisté party zaměstnanců komunálních služeb na pohřbech. Samozřejmě, všichni vymódění

ve stejnokrojích s úctou odnášejí nebožtíky na místo posledního odpočinku. Ironie osudu? Možná pro nevěřící, ale pro křesťana má každá práce svou vlastní důstojnost. Dokonce naše lidská důstojnost vysoko přesahuje cokoli z toho, co děláme.

Podstatné je, jak říkává papež František, že ještě neviděl, aby za zemřelým odváželi nákladní auta i jeho majetek. Asi to s tou naší pracovní horečkou opravdu není třeba přehánět. Neboť podle evangelia nakonec zůstane jen to, co jsme dělali z lásky. Tedy ne kolik a co, ale jak.

Život a práce

První naší prací je žít. Se vši důstojností hodnou velkolepého Božího plánu s námi. Pokud bychom hned přeskočili na druhotnou úroveň práce, jejímž úkolem je živit sebe a rodinu, byl by to život na způsob živočichů. Skvělá Matka Tereza odpověděla novináři na otázku, kolik za svou práci dostává, že by ji nedělala ani za tisíce. Existuje mnoho prací, které nelze dělat za peníze. Pro křesťana by plat měl být pouze sekundárním produktem. Aby dostal tolik, kolik potřebuje na důstojný život. Žít opravdově znamená uchopit svůj život a orientovat ho správným směrem. To však není jednorázovka. Pokud chceme jet autem z Prahy do Košic, téměř neustále musíme pracovat s volantem. Se životem to bude sotva jednodušší. Proto každá vnější práce má jít ruku v ruce s vnitřní. Čili je nezbytné pracovat i na sobě; na tom, o co mi při práci jde a mělo by při ní jít. Neméně důležité je pracovat i na našich vztazích. Vždyť do krásného cíle před námi nikdy nejdeme sami. A každá naše práce má být prospěšná nejen pro rodinu, společnost, ale i pro nebe.

Zdravá, plodná práce křesťana, evangelní práce, musí být integrální a její vnější aspekt spojený s vnitřním. Měla by být jako strom se zdravými, s pevnými a hlubokými kořeny, zakořeněný v lásce. Nestačí pouze to, co je viditelné, čili mnoho listů a sem tam nějaké ovoce. Hrozí totiž, že by mohlo být nezralé, dokonce umělé, na okrasu, přesněji řečeno jen iluzí. Právě stromy spolu s ovocem rostou postupně, ne jako vysoké zisky v ekonomice.

Spiritualita práce

Občas dětem závidíme, že si pouze hrají. Ale růst, rozvíjet se je enormní práce. Vezměme si jen takové semínko – nejtěžší pro něj je vyklíčit a dobře se

zakořenit. Tak velmi si děti zaslouží naši empatii a pomoc! Často právě neviditelné práce jsou ty nejvzácnější. Nebo jen malá gesta typu: šálek dobré kávy podaný s úsměvem.

I trpělivost s druhými je nesmírná práce, a s sebou ani nemluvě. Obrovskou prací je utr-

pení, nemoc či stáří. Je to zaměstnání ne na plný úvazek, ale na čtyřicet hodin denně: svatá práce. Naše nemocnice jsou – nebo by mohly být – megafirmami na oběť z lásky.

Neexistují bezcenné práce, i když musíme dělat věci, které zdánlivě nemají smysl. Máme přece Boha, kterému lze dát všechno – i vlastní neužitečnost. Je to nesmírně uklidňující. Pro křesťana zůstává v platnosti, že skutečně velké věci dělá Bůh. My jen maličkosti. Ale je třeba ještě zmínit jednu velkolepou a někdy nejtěžší práci: modlitbu. Zejména pro nás, uhnané workoholiky. Vskutku, práce potřebuje modlitbu, ale i modlitba práci. Bez schopnosti tvrdě pracovat se asi nebudeme umět modlit tak od srdce. Modlitba je jako sůl, bez ní ztratí chuť nejen naše práce, ale i my sami, hned i s kolegy. Pokud však budeme všechnu naši práci solit modlitbou – před, během nebo i dodatečně – Bůh bude pracovat v nás i skrze nás. Ovoce naší práce zůstane i bez cenovky. A o to vlastně jde.

(podle KN)

Nemůže existovat rozpor mezi vaší prací a pravou kontemplací. Předpokládá to, že pracujete pro Boha a s Bohem; že s ním pracujete a v práci ho nacházíte.

(sv. Jan Pavel II.)

Když ti někdo ublíží

Bolí to. Velmi. Lomcuje to s tebou. Rána se otevírá; někdy znovu a znovu. Šťastné vzpomínky a sny padají jako kostky domina. Sebelítost, touha pomstít se, křičet. Hněv nejen na toho, kdo ti ubodal srdce, ale možná i na Boha. Za to, že to dopustil. Za to, že chce, abys odpustil. Možná bys i chtěl. Ale jak?

"Jak dlouho mám nosit úzkosti v duši, den co den cítit v srdci zármutek?" (Ž 13,3).

"Copak mám sílu, abych to vydržel? Copak mě ještě něco čeká v životě?" (Job 6,11).

"Smiluj se, Hospodine, je mi tak úzko, zármutkem oči hasnou mi, rovněž má duše, mé útroby!" (Ž 31,10).

Možná i tvé srdce by chtělo Bohu adresovat podobná slova. Jaká by mohla být jeho odpověď?

Pokud tě neuspokojí náš výběr myšlenek z Písma, zkus ho otevřít sám – a možná v něm najdeš ta správná slova, kterými by ti Bůh chtěl pofoukat tvou ránu.

Bud'te v klidu

S mou povahou (někdo by řekl "diagnózou") melancholického cholerika je to pro mě velký kříž ovládat se. A často pod ním padnu. Když slyším o svatých, kteří bez reptání přijímali ponížování, nadávky a s úsměvem snášeli rozmanité příkoří, konfrontuje mě to s mou slabostí, která by lehce mohla přejít do rezignace, že to já nikdy nedám. Pokud máš pocit, že jsi na tom podobně, dej se také utiшит povzbuzením: *"Bud'te spokojeni s tím, co máte. Vždyť on sám řekl: nikdy tě ani neopustím"* (Žid 13,5). Tím nevyzývá na apatii spíše k odhodlání přijmout svou slabost jako zkoušku pokory, když se učíme děkovat Bohu za to, že možná ještě nejsme takoví, jací bychom chtěli (a měli) být, ale že už nejsme takoví, jací jsme byli předtím. A předsevzetí nevzdávat se, i když postupujeme hlemýždím tempem. Možná bychom rádi byli obdobou svatého superhrdiny; Bůh nám však vzkazuje: *"Stačí ti moje milost, protože síla se dokonale projevuje"*

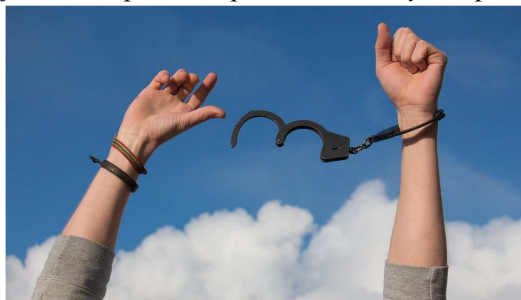
v *slabosti*" (2 Kor 12,9). Spolehejme se tedy na to, že nám pomůže i na cestě odpuštění bude-li na naší straně vidět ochotu.

Obhájce nebo žalobce

Zraněný zraňuje. Možná ta sarkastická spolužačka trpí komplexy, které neumí řešit jinak než tím, že se ventiluje na tobě. Možná ten výbušný řidič autobusu právě prochází rozchodem. Možná tvoji rodiče zažili ve své původní rodině ještě horší situaci, než jakou nyní ty zažíváš s nimi. Někdy je fakt nejlepší zeptat se sám sebe: "*Kdo jsi, že soudíš cizího služebníka?*" (Řím 14,4). Je to těžké nechtít vzít spravedlnost do vlastních rukou (uť, jak dobře to znám), ale zkusme se spoléhat na to, že Bůh je přece jen spravedlivější než my. On je Soudce; my si můžeme vybrat, zda chceme být obhájci nebo žalobci našich bratří. Asi není třeba připomínat, že tím si vybíráme i to, na čí straně stojíme. Na začátek tedy možná stačí rada "*nesudte, abyste nebyli souzeni*" (Mt 7,1). Sami dobře víme (a mnohdy ani nevíme, vždyť proto Boha odprošujeme i za nevědomé hříchy), kolik toho máme na triku. Kdoví, jak bychom dopadli, pokud bychom chtěli, aby Bůh hned všechny trestal. Sám nám v této souvislosti připomíná, že "*jakou měrou měříte, takovou Bůh naměří vám, ba ještě se vám přidá*" (Mk 4, 24). Chceme tedy raději míru spravedlnosti nebo milosrdenství?

Odpusť, uzdraví tě to

Pomsta podle Bible není dobrý nápad; "*Kdo se mstí, zakusí pomstu od Pána, jenž vede přísně v patrnosti hříchy. Odpusť křivdy svému bližnímu, pak se ti,*

když budeš prosit, prominou hříchy. Živí-li člověk hněv proti druhému, jak může od Boha žádat uzdravení?"(Sir 28, 1-3). Pointa, proti které by neměli nic ani psychologové – jestliže neodpusťte, pokud se zlobíme, ale stále v duchu prožíváme to, co nás zranilo, může to vést k fyzickým

a psychickým onemocněním. Nejen zde tedy platí, že "*laskavý člověk odmění i sám sebe*" (Přís 11,17).

Potěšte ho

Pokud je to možné, "*drž se stranou hádek a vyhneš se hříchu*" (Sir 28,8). Neboť: "*Foukej na jiskru, rozhoří se, plivni na ni, uhasne: takovou moc mají tvoje ústa.*" (Sir 28,12). Řečeno naším příslovím – nepřilévej olej do ohně. Svátý Pavel to viděl takto: "*Ted' mu už ale raději odpusťte a potěšte ho, aby snad nebyl přemožen přílišným zármutkem. Prosím vás, ukažte mu, že ho stále milujete.*" (2 Kor 2,7-8). Možná i z vlastní zkušenosti znáš, jak to bylo super, když jsi měl totálně špatnou náladu, štekal jsi na všechny kolem... Ale pak někdo přišel a místo toho, aby ti vynadal, se tě klidně, vlastně téměř soucitně, zeptal: "Takže co se děje?" Pokud takovou zkušenost nemáš, zkus ji dopřát alespoň tomu druhému – možná tak na vlastní kůži zakusíš, že "*blaženější je dávat než přijímat*" (Sk 20, 35).

Milujte, žehnejte, modlete se

"*Milujte své nepřátele, činite dobře těm, co vás nenávidí, žehnejte těm, co vás proklínají, a modlete se za ty, kteří vám ubližují*" (Lk 6,27-28). Těžké, na první pohled. Ale když tomu dáme alespoň šanci, když se alespoň zkusíme pomodlit za ty, kteří "*zavírají své bezcitné srdce*" (Ž 17,10); když se postěžujeme raději Bohu, než bychom je pomluvili před všemi známými; když se na ně zkusíme podívat ne (jen) jako na viníky, ale jako na oběti (nikdo, kdo vážně hřeší, přece není šťastný; navíc jsou to lidé, kterým hrozí peklo, a to bychom snad nepřáli ani největšímu nepříteli)... Pak možná získáme nový pohled. Na ně, na celou situaci, na sebe. Na potenciální řešení. A ochráníme svou vlastní duši.

(podle KN)

Strach nemá v našem životě místo

Nechme se i my doprovázet Duchem Utěшитelem, abychom přišli do destinace nebe na věčnou hostinu beránka, Krista. Pro křesťany není připravena síň slávy, ale Otcova náruč lásky a radosti na celé věky.

Mnozí si to pamatují velmi živě. Otec nebo matka tě přivedli k autobusu nebo k vlaku a poprosili průvodce, aby tě vysadil na určené zastávce, protože jedeš sám a poprvé. Zaplatili lístek a vysadili do dopravního prostředku. Se strachem, ale také s nadějí, že máš někoho, kdo ti řekne, kde máš vystoupit, ses dostal do města, kde tě čekal někdo z příbuzných. Mělo to kouzlo napětí, až strachu, ale i dobrodružství s možností objevení něčeho nového. A funguje to i v současnosti. Při cestování do zahraničí vás asistenční služba doprovodí k letadlu nebo jinému dopravnímu prostředku, usadí vás na vaše místo a v cílové stanici opět čeká asistenční služba, která vás doveze až na určené místo. Nemusíte umět ani cizí řeč, ani se dostávat do stresů, neboť o vše se postará nabízená služba. Kromě toho máte u sebe i mobil a můžete tak zavolat vašemu doprovodu nebo očekávajícím.

Asistence Utěšitele

Tyto zkušenosti se v určitém slova smyslu mohou přenést i do křesťanského života. Ježíš doprovázel a uváděl své učedníky do jejich poslání, dokonce je nechal v malém misijním poslání udělat z této zkušenosti test. Vrátili se natěšení z toho, jak to fungovalo. Přišel čas, kdy to měli dělat už bez jeho osobní asistence, ale se slíbeným Utěшитelem, který je má naučit všechno: "Až ale přijde on, Duch pravdy, uvede vás do veškeré pravdy. Nebude totiž mluvit sám od sebe, ale řekne vše, co uslyší – oznámí vám i věci budoucí. On mě oslaví, neboť vám oznámí, co přijme ode mě." (Jan 16,13-14). S Duchem, tímto průvodcem, měli jít apoštolové do celého světa a plnit své poslání. "Po těch slovech byl před jejich zraky vzat vzhůru a zmizel jim z očí v oblaku." (Sk 1, 9). Apoštolům se musel ozvat hlas z nebe, aby je vrátil do reality života. "Zatímco se upřeně dívali, jak odchází do nebe, hle, přistoupili k nim dva muži v bílém rouchu a řekli jim: Co tu stojíte a hledíte k nebi, Galilejci? Tento Ježíš, který od vás byl vzat do nebe, se vrátí právě tak, jak jste ho viděli odcházet." (Sk 1,10-11). I na hoře proměnění jim oblak vzal z očí Mojžíše a Eliáše a nyní jim vzal jejich učitele. Jako by na ně spadly z oblaků mrákoty nejistoty, úzkosti, strachu. Když byl Pán Ježíš na kříži, v pravé poledne od dvanácti do třetí hodiny nastala tma po celé zemi (srov. Lk 23,44) a tento úkaz se v neočekávaných situacích denně překvapivě ukazuje v životě každého člověka, v každém období dějin. Vše, co se následně událo, po obdarování mocí shora, bylo v asistenci Ducha. Tímto

Utěšitelem, Duchem pravdy, byli doprovázeni apoštolové, aby šířili Boží království, ale i všichni jejich nástupci v poapoštolských dobách až do současnosti, ba až do konce věků, dokud Ježíš sám znovu nepřijde ve své slávě.

Bát se nemusíme

Přestože jsme naprogramováni na život, kde by měla platit pravidla slušnosti, zákony, předpisy, nařízení, etické priority a příkázání, je zde mnoho různých mráкот, mlh, oblaků a temnot i za bílého dne. Populární salesián Ladislav

Heryán v glose o hlavním problému naší doby vzpomíná setkání se svým známým ve Vídni. Kamarád zvažní a zcela nečekaně se zeptá: "Hast du Angst?" – Jestli mám strach? "Z čeho?" ptám se. "No, prostě strach!" Strach? Nechávám v sobě rychle a intenzivně to zvláštní slovo proběhnout. Nic ve mně nevyvolává. Strach nemám, říkám. Spíš bych řekl, že mám starosti, obavy. Například z toho, že své staré, osamocené osmdesátileté mamince

jsem zůstal jako jediný syn, řeholník, žijící od ní tři sta padesát kilometrů, a že nevím, co bude, až se o sebe nebude moci postarat sama. Já nic nemám, jen počítač, kytaru, nějaké knihy, oblečení a jsem vlastníkem půdy v pěti květináčích. No a Pána Boha, dodávám ještě. Čeho bych se měl bát? Je fakt, že nemám rodinu, dům, byt ani žádné úspory. "Já se nejvíce bojím toho, že ztratím všechno, co mám," říká on, "čím máš víc, tím víc se bojíš." Pokud je to tak, pak tomu snad trochu rozumím. "Nemůžete sloužit Bohu i mamonu" (Mt 6, 24). Je to jako byste chtěli jít doleva a zároveň doprava. Můj kamarád určitě neslouží mamonu, je to prostě velkorysý a pracovitý člověk. Ani já nechci věci dělat zdarma, jsem rád, když dostanu zapláceno, a peníze mi většinou slouží nato, abych je mohl rozdávat. Jistě tím nechci říct, že se nemáme o nic snažit, ale spíše "na co vsadit". Upozornit na tento věčný boj mezi hmotou a spiritualitou, mezi tělem a duší, jak to zpíval Jaroslav Hutka. Jsem přesvědčen, že zde zazněl hlavní problém naší civilizace a všech jejích konfliktů. Žijeme ve světě strachu. Strach má velké oči. Ze strachu člověk "ztrácí hlavu". Pohltí člověka natolik, že nevidí a nehledá vznešenější věci. Skoro pro každého člověka je smrt poslední a nejhorší průsmek. Třese se a bojíme slova na s. Jak tím vším projít? Člověk je tvor zranitelný. V životě jsou však jen dvě věci, z nichž bychom měli mít strach: Jsem zdravý? Jsem nemocný? Když jsi zdravý, nemáš se čeho bát. Pokud jsi

nemocný, obávej se jen o dvě věci: Uzdravím se? Zemřu? Pokud Uzdravíš, nemáš se čeho bát. Ale pokud zemřeš, obávaj se pouze o dvě věci: Dostanu se do nebe? Dostanu se do pekla?

Proniknutí světlem Ježíšovy lásky

Pozici nejen křesťana, ale téměř každého člověka v současné době zaměřené na zamlžování, vystihuje August Strinberg slovy: Divadlo života je podivuhodná věc: režisér nechápe, co chtěl autor; herci nerozumí, co od nich chce režisér; a diváci nevědí, co se děje na jevišti. Jak se vyznat v této manéži? Jak jí projít?

Co na to Ježíš? I on zažil strach, ale nepřišel jej odstranit. Řekl: "Ve světě máte soužení, ale doufejte, já jsem přemohl svět" (Jan 16,33). Od něj je nabídka asistence Ducha Utěšitele. On byl garantem veškeré činnosti apoštolů a v poapoštolských časech všechny, kteří se jím dali vést a nepřekázeli mu v jeho působnosti a činnosti. Nemůžeme ustrnout od strachu, nemůžeme být zahleděni do mrákot, které nás znejišťují, ale je třeba se nechat proniknout světlem Ježíšovy lásky, Duchem Utěšitelem, proto nás Církev vyzývá: "Vzhůru srdce!" Pokud je máme u Pána, jak odpovídáme na tuto výzvu, on nás bude provázet a provede nás i přes chmury bolesti, utrpení i smrti – jistě k Otci.

Eli Wiesel v jedné knize napsal: Bůh má své sídlo tam, kam mu dovolíme vstoupit. Jeho nejoblíbenějším sídlem není palác ze zlata nebo z mramoru, ale slabé, zranitelné lidské srdce; srdce, které trpí bolestmi a nařiká, nebo oněmí. Srdce, které miluje a je schopné to zároveň vykřičet i mlčet, ztrácí naději, ale také doufá; umí se smát i plakat, obávat se Boží spravedlnosti i Boha vzývat. To znamená: poznávat, že Bůh je zároveň přísný a milosrdný, blízký i vzdálený, Otec i Soudce. Milovat ho a nemít bázeň před ním – to by znamenalo zredukovat ho na cosi všedního a obvyklého. Můžeme se snažit o vzájemné spojení bázně a lásky, radosti i slz, křiku i mlčení; a nesmíme mít bázeň před Bohem, ale v Bohu. Jak? Právě prostřednictvím Ducha Svatého. Vždyť skrze něho je Bůh přítomen ve světě. Bez něj je Bůh vzdálený, Kristus zůstává v minulosti, evangelium je mrtvou literou. Církev obyčejnou institucí, autorita se stane nástrojem k ovládnutí lidí, mise budou obyčejnou propagandou, liturgie vzpomínkovým rituálem a z křesťanství nám zůstane zotročující morálka.

Být světlem pro lidi

Stmívalo se. Jeden člověk vzal maličkou svíčku a začal s ní vystupovat po dlouhém točitém schodišti. - Kam jdeme? ptala se svíčka. - Nahoru na věž, abychom posvětili lodím na cestu do přístavu. - Ani jediná loď v přístavu přece

nemůže vidět moje malé světlo, namítala svíčka. - I když tvůj plamínek není velký, řekl člověk, hoř jen dál tak jasně, jak dokážeš, a ostatní ponech na mě. Za tohoto hovoru došli až na vrchol schodiště, kde stála velká lucerna. Za pomoci malé svíčky člověk lampu zapálil a brzy velká naleštěná zrcadla za ní začala odrážet paprsky z lampy a její světlo se rozšířilo na míle daleko a široko po moři, svítlo na cestu lodím i poutníkům. Stejně

jako malá svíčka nebo samotná zápalka mohou zapálit velký oheň a ukázat cestu stovkám lidí, tak i malý plamínek tvého duševního tepla a dobrého příkladu může zásadně změnit život, pohled na svět a osudy lidí, dokonce i když ty sám si to ještě plně neuvědomuješ. Bud' prostě světlem dne pro lidi kolem tebe, jako ten malý maják, který s radostí přiváděl lodi do bezpečí přístavu.

Majáky neběhají po celém ostrově a nehledají loď, kterou by mohly zachránit, prostě stojí a svítí. Není třeba, abychom se někam hnali, bud'me světlem pro lidi kolem sebe. "Ať tak svítí vaše světlo před lidmi, aby viděli vaše dobré skutky a velebili vašeho Otce, který je na nebesích" (Mt 5,16).

Pokud se necháme zapálit ohněm Ducha, můžeme tímto ohněm posloužit i druhým. Jak říká spisovatel a křesťanský myslitel Gilbert Keith Chesterton: Křesťan se nemusí zahledět do slunce, protože by přišel o zrak, ale může všechno osvětlené jeho světlem obdivovat - krásy a nádhery, které ho volají k oslavě Boha. Velké téma kazatele Johna Pipera je Boží sláva, o níž říká, že smyslem našeho života je oslavit Boha tím, že se v něm budeme věčně radovat. Ať už v současnosti naše radost vychází z daru, z jistoty věčného života.

(podle KN)

Nejlepší a nejsilnější zbraní pro dobytí nebe je trpělivost ve zkouškách. Komu Bůh nedá tělesné síly, ten je nepotřebuje. Pán je spokojený, když každý dá to, co má.

(sv. Terezie z Avily)

Prosme o dary Ducha Svatého

Víme, o jaké dary Ducha máme prosit? Důležité je uvědomit si duchovní bohatství, které pro prosící plyne z těchto darů. Největším Božím darem, který jsme dostali a zároveň ho můžeme darovat jiným, je láska.

Projevy Ducha se dají přirovnat ke stromu. Dary Ducha jsou jako kořeny – jimi jsme zakořeněni v Bohu a zajišťují to nejpotřebnější pro zdravý vývin našeho

duchovního organismu. Charismata, tedy mimořádné dary Ducha Svatého, jsou jako listí: někdy jimi oplýváme, jindy přežijeme i bez nich, ba dokonce je nepotřebujeme ani ke svatosti. Projevem duchovní zralosti je až ovoce Ducha. Když svatý Dominik putoval spolu s bratrem Bertrandem do Paříže, připojila se k nim skupina německých poutníků. Když už čtyři dny sdíleli pohostinnost Němců, svatý Dominik řekl svému společníkovi: "Mrzí mě, že od těchto lidí přijímáme

tělesný pokrm, ale nemůžeme jim poskytnout pokrm Božího slova, jelikož ani jeden z nás neovládá jejich jazyk". Oba se tedy modlili a dostali mimořádný dar srozumitelně kázat spolupoutníkům v jejich řeči. Toto charisma dostali pro dobro druhých, aby s nimi mohli budovat společenství víry. Když se jejich cesty rozešly, Dominik zakázal Bertrandovi o této události hovořit: "Kdyby se o tomto zázraku, který s námi učinil Pán, dozvěděli jiní, pokládali by nás za svaté, ale přitom jsme jen obyčejní hříšníci."

Ovoce Ducha

Ne charismata, ale ovoce Ducha je projevem, že skutečně žijeme pod vlivem Ducha Svatého. V Katechismu Katolické církve se píše: "Ovocem Ducha jsou dokonalosti, které v nás Duch Svatý utváří jako prvotiny věčné slávy" (KKK 1832). V ovoci Ducha tedy už nyní můžeme zakusit něco z budoucí slávy, kterou budeme v plnosti požívat až na Beránkově svatební hostině. Svatý Pavel jmenuje devatero ovoce Ducha: "Láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrotu, věrnost, tichost, zdrženlivost" (srov. Gal 5,22-23). Někteří teologové ho člení do třech trojic. První trojici dávají do vztahu s Bohem, druhou do vztahu

k bližním a třetí do vztahu člověka k sobě samému. Ačkoli svatý Pavel jmenuje devět druhů ovoce, tradice jich zná až dvanáct. Ke zmiňovaným devíti připočítává ještě další tři – vlídnost, skromnost a čistotu. Ovoce Ducha přinášíme, když jsme napojeni na Krista: "Já jsem vinný kmen, vy jste ratolesti. Kdo zůstává ve mně a já v něm, přináší mnoho ovoce" (Jan 15,5), a proudí v nás jeho životodárná míza – Duch Svatý. Skutečná svatost nikdy není hraná a projevuje se nejen v dobách pohody, ale i v napjatých situacích. Poslední etapa života svaté Edity Steinové se odehrávala v koncentračním táboře, ovšem i v tomto nelidském prostředí dokázala přinášet bohaté ovoce, jak to vyjádřil jeden z jejích spoluvězňů: "Působila mezi ženami jako anděl utěšitel, jedny potěšující, jiné ošetřující."

Pouze sedm?

Darů Ducha je nesmírně mnoho. Jejich nevyčerpatelnou bohatost vyjadřuje číslo sedm, které symbolizuje jejich úplnost i různorodost. Postupem věků však

symbolická sedmička nabyla konkrétní podobu a biblický základ: "Z pařezu Jesse vyraší ratolest a výhonek z jeho kořenu vydá ovoce. Na něm spočine duch Hospodinův: duch moudrosti a rozumnosti, duch rady a bohatýrské síly, duch poznání a bázně Hospodinovy. Bázní Hospodinovou bude prodchnut." (Iz 11,1-3). Nikdo tak neoplýval dary Ducha jako Ježíš: "V celé své plnosti patří Kristu" (KKC 1831).

Křesťan by měl jimi také oplývat. Katechismus Katolické církve poskytuje jejich základní definici a význam: "Jsou to stále dispozice, které činí člověka ochotným řídit se vnuknutí Ducha Svatého ... Doplňují a přivádějí k dokonalosti ctnosti ty, kteří je přijímají. Způsobují, že věřící jsou ochotni pohotově poslouchat Boží vnuknutí" (srov. KKC 1830 – 1831).

Citlivost na Boží vnuknutí se dobře projevuje v bezradných situacích. Duch Svatý umí vždy dobře poradit a vnuknout správnou myšlenku. Vzpomeňte si, jak šikovně si poradil Ježíš, plný Ducha Svatého, když němu přivedli ženu

přichycenou při cizoložství, nebo když ho chtěli chytit v řeči otázku, zda je třeba platit daň císaři.

Na Čtvrtou adventní neděli v roce 1511 Duch vnukl jistému dominikánovi, aby známý adventní motiv Izaiášova textu aplikoval na situaci, se kterou se

konfrontoval od okamžiku, kdy připlul do Ameriky. Antonio de Montesino; tehdy začal své kázání slovy: "Jsem hlasem volajícím na poušti tohoto ostrova (Hispaniola)," na kterém se dnes nacházejí státy Haiti a Dominikánská republika. Jeho kázání vyvolalo obrovský rozruch, protože Antonio tehdy poukázal na důležitou věc, před kterou mnozí rádi zavírali oči, že Indiáni jsou také lidské bytosti se svými právy. Španělské dobyvatele vyzýval k pokání, aby roztrhli pouta nespravedlnosti a k domorodcům se chovali jako k lidem.

Dobyvatelé se však nedali přesvědčit. Pro většinu z nich byla Antoniova slova drzostí a žádali, aby byl potrestán. Antoniovi spolubratři v Santo Domingu se ocitli v bezradné situaci: zastat se ho, nebo dát od něj ruce pryč? Mohli se od Antonia distancovat a veškerou odpovědnost svalit pouze na něj, ale Duch Svatý jim radil, aby stáli za ním, a tak se ho jeho představený jménem celé komunity zastavil slovy, že když káže jeden bratr, káže celá komunita. Výsledek? Zakázali kázat celé komunitě. Opět se ocitli v bezradné situaci. Nebylo by moudřejší ustoupit a vzdát se? Duch Svatý jim však otevřel novou cestu a vnukl jim důmyslné řešení. Přestože jim zakázali kázat, nezakázali jim psát. A psali usilovně – papeži do Říma, králi do Španělska, na univerzity. První ovoce se dostavilo za rok, kdy král Ferdinand II. Aragonský vydal Burgoské zákony, které posunuly věci dále; i když úplnou svobodu to ještě pro původní obyvatele neznamenalo, byl to sice malý, ale přece důležitý krok na cestě k uznání Indiánů za plnoprávné lidské bytosti.

Zvláštním ovocem Antoniova kázání je Bartolomé de Las Casas, který přišel do Ameriky jako každý jiný dobyvatel, a tak se i choval, ale Antoniova slova ho pohnula k pokání a dnes je známý jako největší bojovník za práva Indiánů.

Antonio a jeho spolubratři byli citliví na vnuknutí Ducha Svatého. Na situaci kolem sebe se uměli podívat v Božím světle. Duch Svatý jim poradil, co mají udělat, a dal jim i sílu, aby to udělali. Dar rady a dar síly jsou dvojčata; vlastně

všechny dary Ducha jsou navzájem spjaty a dají se přirovnat k plachtám na plachetnici: pomáhají chytit správný směr a jít vpřed pod vánkem Ducha.

Charismata

Antoniovo kázání bylo zároveň něčím prorockým. Svátý Pavel mezi charismaty vzpomíná proroctví. Dar proroctví není věštěním z křišťálové koule, ale schopnost promluvit v Božím jménu do konkrétní situace. Tak tomu bylo i u starozákonních proroků. To jsme už vstoupili na půdu mimořádných darů Ducha – charismat, kterým svátý Pavel věnuje speciální pozornost (srov. 1 Kor 12-14).

Mnozí Korint'ané byli hrdí na svá charismata, která někteří zneužívali na to, aby se předváděli, místo toho, aby jimi sloužili. Charismata jsou "pro obecný užitek" (srov. 1 Kor 12,7). Nikdo je nedostává pro sebe, ale pro jiné. "Znamenají přízeň, nezasloužený dar, dobrodiní. Ať je jejich povaha jakákoliv, někdy i mimořádná, jako je tomu u daru zázraků nebo jazyků, charismata jsou zaměřena na posvěcující milost a jejich cílem je společné dobro Církve" (KKC 2003).

Pavel chce Korintské vyvést z jejich pokřiveného chápání charismat a upoutat je správným směrem, proto jim píše: "Ještě vznešenější cestu vám ukážu" (1 Kor 12,31). Těmito slovy uvádí Hymnus na lásku (srov. 1 Kor 13), který je ústřední částí bloku o charismatech (srov. 1 Kor 12-14). Graficky se to dá znázornit následovně:

A: charismata,

B: *Hymnus na lásku,*

A': charismata.

I tímto literárním způsobem chce svátý Pavel vyjádřit, že láska je mnohem vznešenější než jakékoliv charisma. V první části Hymnu na lásku zdůrazňuje, že bez lásky vše ztrácí na hodnotě, i charisma: "Kdybych mluvil jazyky lidskými i andělskými, a lásky bych neměl, byl bych jako dunící kov a cimbál zvučící" (1 Kor 13, 1-3).

V závěru apoštol Pavel na třech charismatech ilustruje jejich dočasnost: "proroctví – ta zaniknou, jazyky – ty umlknou, poznání – to pomine." (1 Kor 13,8). Rozdíl mezi láskou a charismaty vyjadřuje i prostřednictvím několika

protikladů (částečné – dokonalé; dítě – muž; nejasně – tváří v tvář; dočasnost – věčnost). protiklad poukazuje na dočasnost, částečnost a nedokonalost charismat, zatímco pro lásku platí pravý opak: "Láska nikdy nezanikne" (1 Kor 13,8).

Láska nikdy není částečná. Nemůžeme někoho milovat jen napůl nebo z jedné třetiny. Buď milujeme, nebo ne. Láska znamená úplnost, dokonalost. Pouze prostřednictvím lásky můžeme dosáhnout úplnost, celistvost a zralost, jednoduše svatost. Láska je božská i zbožšťující. Láska je cesta k plnosti. Podle apoštola národů je láska nejvznešenější cesta. Výraz "cesta" by se v moderním jazyce dal přeložit i jako způsob života nebo životní styl. Láska není charisma, je spíše životním stylem, který nám umožňuje už tady a teď žít naplno a plnohodnotně. Dnešním trendem je žít naplno, jen si pod tím představujeme leccos. Hymnus na lásku nám připomíná, že plnost života je v lásce. Bez lásky nežijeme naplno. Žijeme jen částečně, nedokonale, neúplně. Ne naše charismata, dary, nás naplní, ale to, že my sami se staneme darem. V lásce se nejen darujeme, ale láska nás dělá charizmatičtými bytostmi. Neboť ona je tím největším darem, který jsme dostali, a zároveň je i tím největším darem, který můžeme darovat.

(podle KN)

Svatí se stali svatými zejména pro poslušnost skrytému vedení, které jim krok za krokem radilo, co je milejší Bohu a co víc odpovídá Kristovu Duchu.

Raniero Cantalamessa

Nejsvětější Trojice osvěcuje náš život

Křesťanství věří v jediného Boha v Trojici osob. Toto tajemství znepokojuje mysl mnoha lidí. Myslitel Gabriel Marcel zdůrazňuje, že tajemství nelze vyjádřit pomocí vědeckých termínů, protože ono zasahuje do svých vlastních dat.

Nejednou slyšíme říci: Bůh je pouze jeden. A je úplně jedno, jestli ho nazveš Alláh nebo Jahve, nebo ho pojmenuješ Otec. Je to ta samá věc. To však není pravda: takové uvažování je strašně povrchní. Je to jako bys řekl: nebeská

obloha je jedna jediná. Zda na ni díváš se zavřenýma očima, nebo volným okem nebo pomocí teleskopu: je to ta samá věc. Všichni chápeme, že to není ta samá věc. Existuje totiž rozdílná intenzita, s jakou se přibližujeme k věcem, k osobám a také k Bohu.

Základní pravda křesťanství

Zvláštní algebra: jeden jsou tři a tři jsou zase jeden. Nebylo by jednodušší věřit v jednoho jediného Boha, a to bez dalších dodatků – přesně tak jak to dělají Židé

nebo Muslimové? Problém by byl takto jednou provždy vyřešen. Máme však opravdu co do činění jen s problémem? Současná doba má tendenci na všechno hledět jen jako na problém, jehož řešení spadá do kompetence empirických věd. Tajemství je však úplně jiné. Ve světě, kde se jednotlivec jeví jako shluk funkcí, je nakonec před námi pouze hromada problémů. A protože příčiny neznáme do detailu, začíná se nekonečné hledání přírodních věd, zatímco samotná osoba se ztrácí. A protože člověk je stvořen k Božímu obrazu, z pohledu se nám ztrácí i Bůh sám.

Zatímco samotná věda Boha nedokáže dokázat, filozofie může na něj poukázat. Avšak poznání Boha jako společenství tří osob je výlučně pravdou zjevenou. Bůh sám se nám takto zjevil, a to nikoli z výšky katedry, ale kráčející spolu s lidstvem. Vzpomeňme si jen na začátek Ježíšova veřejného působení, když u jeho křtu Duch Boží v podobě holubice sestupuje nad něj a z nebe zazněl Otcův hlas: "Toto je můj milovaný Syn, ve kterém mám zalíbení" (Mt 3,17). Ježíš nám zjevil otce a přislíbil nám Ducha Svátého. Jde o božské tajemství, které náš rozum nedokáže obsáhnout. Jak by také mohl náš konečný rozum uzavřít do svých kategorií nekonečného Boha? Svátý Augustin poznamenává: "Pokud jsi pochopil Boha, tak to (co jsi pochopil) zajisté není Bůh." Příběh vypráví o tomto světci, jak se procházel po pláži a rozjímal o trojičním tajemství. Zde uviděl chlapce, který si do písku vyhloubil jamku a přenášel do ní vodu z moře. Zeptal se ho: "Co to děláš?" "Chci přelít moře do této jamky," zazněla odpověď. "Ale vždyť to je nemožné," namítal Augustin. "Spíš já přeliji celé moře do jamky, než ty pochopíš tajemství Nejsvětější Trojice." Víra v Trojici pro nás nepředstavuje skok do tmy: ačkoli náš rozum přesahuje, přece není proti

lidskému rozumu – ten pro nás zůstává vzácným Božím darem. Svatý Bonaventura v šlépějích Dionýsa zdůrazňuje, že základní charakteristikou dobra je dávání se. Pokud je Bůh Nejvyšším Dobrem, jak to nastínil už filozof Platón, toto dávání se, čili komunikace Dobra, musí probíhat v nekonečné míře. A to je možné jen v Bohu samotném, tedy v rámci Trojice. Křesťanství přináší jedinečnou definici Boha, která nemá obdoby: "Bůh je láska" (1 Jan 4,16). Je výjimečná a revoluční zároveň. Pokud je Bůh Láska, je jasné, že musí někoho milovat. Neexistuje láska prázdná, která by se neobracela k někomu. A tak se ptáme: koho miluje Bůh, abychom ho mohli definovat jako Lásku? První odpověď by mohla znít: miluje lidi. Avšak lidé, jak víme, existují zde na zemi jen několik milionů let, ne více. Koho tedy miloval Bůh dřív, než se zde objevili lidé? Bůh nemohl začít existovat jako Láska jen v určitém okamžiku, jelikož Bůh se nemůže měnit, protože je věčný. Další odpověď by mohla být: ještě dříve než lidi miloval kosmos. Avšak ani ten není věčný: vědci se shodují na tom, že vesmír existuje několik miliard let. Tedy koho miloval Bůh ještě předtím, od věčnosti, abychom ho mohli nazvat Láskou? Nemůžeme říci, že miloval sám sebe, protože milovat pouze sebe není skutečná láska, ale egoismus, nebo narcismus, jak říkají psychologové.

Odpověď křesťanského zjevení

Bůh je Láska v sobě samém, mimo čas, protože Bůh Otec má od věčnosti v sobě Slovo – Syna a tato jejich vzájemná nekonečná láska se nazývá Duch Svátý, který je také osobou. Vždyť v každé lásce jsou přítomny tři skutečnosti: ten, kdo miluje; ten, který je milován; a nakonec samotná láska, která je spojuje. A tak Bůh je podle svatého Augustina "Milující, Milovaný a Láska". Láska vytváří jednotu v rozmanitosti: jednota myšlenek, jednota chtění při zachované rozličnosti subjektů a pluralitou jejich charakteristik. Jak aktuální je napomenutí, které nám adresuje Blaise Pascal: "Lidské věci se poznávají studiem, věci Boží se

chápou milováním." Křesťanský Bůh je tedy jeden a trojitý, neboť je společenstvím lásky. Ježíš nám představil tvář Boha, jednoho v podstatě a trojitého v osobách. Výmluvné je latinské rčení: "Tres faciunt collegium!" - "Aby vzniklo společenství, je třeba nejméně tři!"

Stopy Nejsvětější Trojice v člověku

Láska, toto vzájemné dávání se v Nejsvětější Trojici, existuje věčně, bezmezně, bezpodmínečně. Když dítě slyšelo mluvit o Trojici, bezprostředně řeklo: "Bůh je rodina!" Ano, Bůh je "rodina" tří božských osob, které se tak velmi milují, že vytvářejí jedinou skutečnost. Tato "božská rodina" však není uzavřená do sebe samé, ale otevřená, komunikuje se ve stvoření a v dějinách: vstoupila do světa lidí, aby mohli mít na ní účast. Nekonečná Láska, tato plnost jako by se přelévala: konečným způsobem se projevuje ve stvoření, které nese její stopy. Jedinečným způsobem však podpis Stvořitele nese lidská bytost. Ačkoliv člověk sám od sebe by nikdy nedokázal vydedukovat pravdu o Nejsvětější Trojici, toto poznání mu přece poskytuje potřebné světlo, aby lépe pochopil celé stvoření a hlavně sám sebe. V člověku se Boží obraz odráží patrněji a dokonaleji, protože jeho schopnosti jsou duchovní přirozenosti. Svatý Augustin nachází v lidském duchu trojici: paměť, rozum a vůli, které poukazují na Trojici. Trojiční tajemství zasahuje do našeho vlastního života – tedy není nám úplně cizí. Svatá Kateřina Sienská se modlí k věčné Trojici: "Proto když jsem se zhlédla v tobě, viděla jsem, že jsem tvým obrazem, neboť ty, věčný Otče, mi dáváš ze své moci a ze své moudrosti; z té moudrosti, která je přivlastněná tvému Jednorozenému. A Duch Svatý, který vychází z tebe, Otče, i z tvého Syna, mi dal dobrou vůli, čímž mě udělal hodnou lásky." V Nejsvětější Trojici člověk také nachází tři základní dimenze, které jsou tak důležité pro jeho existenci. V Otci člověk objevuje dimenzi vertikální a poznává, že je synem či dcerou: zde objevuje hodnoty, jako poslušnost, učenlivost, závislost. V Synu člověk prožívá dimenzi horizontální a začíná chápat, že Bůh je i náš Bratr, a tak se lidské srdce otevírá pro ty, co stojí kolem něj. V Duchu člověk objevuje vnitřní dimenzi, svou skutečnou interioritu. Vždyť Bůh dává život naší duši, "Bůh mi je bližší než já sám sobě," říká svatý Augustin.

Trojice je naším sociálním programem

Avšak člověk nejen jako jednotlivec, ale i jako bytost společenská poznává v sobě obraz Trojice. Fyzicky zralý člověk je soběstačný a vystačí si sám. Avšak skutečně zralý člověk hledá druhé a tyto druhé chce milovat a také jim dává najevo, že je potřebuje. Vždyť povoláním člověka je láska; stát se nezištným darem pro druhého, žít ve společenství. To, že jsme stvořeni k obrazu a podobě Boha – Společenství, nás zve sebe samé chápat jako bytosti nasměřované k druhým a interpersonální vztahy prožívat v solidaritě, ve vzájemné lásce. "Nejsvětější Trojice je naším sociálním programem," říkával svatý Sergej, ruský ortodoxní mnich ze 14. století. Trojice je skutečností nejen na rozjímání: je třeba ji poslouchat a následovat. Dává najevo jednotu jako znamení časů, jako touhu národů i jednotlivců, jako dominantní rys Ježíšova poselství. Ve hře jsou zde všechny sociální vztahy, od rodiny až po přátelství na pracovišti. "Žádné společenství konečných osob nemůže dosáhnout dokonalou jednotu tří božských osob, u kterých při rozličnosti osob celá jejich bytnost zůstává společná," připomíná svatá Edita Steinová.

Jednota neznamená uniformitu. Skutečná jednota mezi lidmi se nebuduje setřením rozdílů mezi osobami, ale dialogem a následným vzájemným obohacením. Vždyť ani bratři nejsou stejní. Při trojičním prožívání sociálního života je třeba se vyvarovat nebezpečí, abychom trinitární vztah nezneužili k ospravedlnění vlastních zájmů. Tajemství Trojice mluví také o nás, o našem vztahu s Otcem, se Synem a s Duchem Svatým. Křtem nás totiž Duch Svatý začlenil do srdce, do života samotného Boha, který je společenstvím lásky. Trojičný horizont Společenství se zvláštním způsobem dotýká každého pokřtěného a povzbuzuje nás žít v lásce a v bratrském sdílení. "Pokud vidíš lásku, vidíš Trojici" - ujišťuje nás svatý Augustin. Křesťan tedy nemůže být izolovanou osobou, vždyť podle Tertuliánových slov: "unus christianus, nullus Christianus" – "Samotný křesťan není křesťanem." Nelze být křesťanem o samotě, bez příslušnosti k Božímu lidu a bez společenství s ním. Církev je ikonou Trojice! Boží lid se má stát požehnáním pro každý národ a pro každou osobu, nikoho nevyjímaje. Pokud i trojiční tajemství bylo vždy ústředním tajemstvím víry, nebylo bohužel vždy

současně i ústředním tajemstvím křesťanského života, tím méně sociálního života. Jacques Maritain jednou řekl: "Jestliže kdysi stačilo pět důkazů Boží

existence, dnes je už člověk považuje za nedostatečné a požaduje šestý, nejkompletnější a nejuznávanější důkaz: život těch, kteří věří v Boha." Křesťan je povolán, aby dosvědčoval, že Bůh je Láska, není daleko od nás a není necitlivý vůči našim lidským záležitostem. Jeden mohamedán a otec Gabric společně pozorovali jednu řeholní sestru, jak s velkou láskou obvazuje rány malomocného. Sestra nemluvila, ale soustředěně pracovala. Mohamedán se obrátil ke knězi a říká mu: "Celé ty roky jsem věřil, že Ježíš je prorok, avšak dnes chápu, že je Bůh, neboť vložil tolik lásky do rukou této sestry." Sestrou byla svatá Matka Tereza z Kalkaty. Náš Bůh není abstraktní, ale

má jméno láska. Je to láska konkrétní, láska Otce, který je Původcem každého života; láska Syna, který umírá na kříži a vstává z mrtvých; láska Ducha, který obnovuje člověka a svět. Osoba, která miluje druhé kvůli samotné radosti z lásky, je odleskem Nejsvětější Trojice. Rodina, v níž se máme rádi a vzájemně si pomáháme, je obrazem Trojice. Farnost, ve které jeden pro druhého chceme dobro, sdílíme duchovní i materiální prospěch, je obrazem Trojice.

(podle KN)

Ty, věčná Trojice, jsi hluboké moře: čím více v něm hledám, tím více nacházím, a čím více nacházím, tím více tě hledám.

sv. Kateřina Sienská

Panna Maria má účast na společenství svatých

Je evidentní, že Panna Maria má v naší víře důležitý status. Její pozemský život je lidem velmi blízký a i proto se věřící s nadějí na ni obracejí. Úcta a prosby o přímluvu naší Matky nikdy nejsou prázdným gestem.

Vážená redakce,

vícekrát se v různých textech uvádí "jít se poklonit Panně Marii" zaujalo mě to, protože pravou poklonu přinášíme jedině trojjedinému Bohu. Slyšel jsem, že se nemodlíme k Panně Marii a svatým, ale spolu s nimi k Bohu. Můžete mi to, prosím, vyjasnit? Jak je to s úctou a klaněním Bohu, Matce Boží a svatým?

Luboš

Církev od svého počátku uctívala mučedníky, úcta ke svatým vzkvétala i během pronásledování křesťanů v prvních stoletích. Mimo svaté měla Církev v úctě i anděly, zvláště archanděla Michala jako obránce Církev. Marii patří zvýšená pozornost a zbožná úcta věřících, a to pro její důvěrný vztah ke Kristu, pro její výjimečné místo v dějinách spásy, pro její dokonalé vykoupení a specifické začlenění do Církev. Jedině Bohu však patří úcta klanění. Panna Maria nesmí být uctívána jako bohyně. Patří jí úcta vzhledem k jejímu Synu, k jeho vykupitelskému dílu, smrti a slavnému zmrtvýchvstání, v neposlední řadě za její neposkvrněnou čistotu a ctnostný život. Taková úcta, která převyšuje úctu k andělům a svatým, se nazývá v tradiční teologii "nadúcta". Není to adorace, která patří jedině trojjedinému Bohu, a také to není úcta, kterou projevujeme ostatním svatým. Samotná slova evangelia podle Lukáše předpovídají tuto úctu slovy " budou mě blahoslavít všechna pokolení" (Lk 1,48).

To znamená, trojjedinému Bohu patří adorace, klanění (latría). Adoraci rozumíme vyjádření naší podřízenosti vůči někomu, kdo nás nekonečně přesahuje. Marii patří "nadúcta" (hyperdulia), neboť je první mezi svatými. Svatým a andělům patří úcta (dulia). Slovo klanění není zrovna šťastným výrazem pro uctívání Panny Marie, je to spíše gramatické nedorozumění, významově je však odlišné od klanění, které patří výlučně Bohu. Uctívat někoho znamená ctít jeho statečnost, hrdinskost, svatost vzhledem k jeho vztahu k Bohu.

Pannu Marii, anděly a svaté prosíme o přímluvu, přímluvu před Boží tváří. "Duši člověka zná dokonale pouze Bůh. Panna Maria, andělé a svatí znají duši nějakého člověka jen proto, že se těší z blaženého vidění Boha a v něm mohou vidět i vnitřní realitu člověka," píše páter Francesco Bamonte v knize Diabolské posednutí a exorcismus. Panna Maria, svatí a andělé tedy mohou poznat naše potřeby a pomáhat nám svou přímluvou před Boží tváří. Je to jejich účast na společenství svatých, je to dílo oslavené Církve v nebi, která není odtržena od Církve putující (bojující) na zemi. Společenství svatých vyznáváme i ve vyznání katolické víry.

Památku svatých v nebi uctíváme nejen pro jejich příklad, ale ještě více proto, aby se pěstováním bratrské lásky upevňovala jednota celé Církve v Duchu. Neboť jak nás křesťanské společenství putujících přivádí blíže ke Kristu, tak nás společenství se svatými spojuje s Kristem, ze kterého jako z pramene a hlavy proudí veškerá milost a život samého Božího lidu: Kristu se klaníme, neboť je Boží Syn. Mučedníky a všechny ostatní svaté však právem milujeme jako Pánovy učedníky a následovníky pro jejich neobyčejnou oddanost svému. Králi a Učíteli. Kéž bychom se i my stali jejich společníky a spoluúčedníky (srov. KKC 957)!

Zatímco v Marii Církev již dosáhla svoji dokonalost, která je bez poskvrny a vrásky, věřící se ještě usilují vzrůstat ve svatosti, bojujíce proti hříchu. A proto své oči upírají k Marii, která všem září jako vzor ctností. Když mluvíme o Marii, mluvíme o Kristu, o člověku a jeho budoucnosti. Osoba Panny Marie osvětluje povolání lidstva ke svatosti a konečný cíl, ke kterému směřuje. Maria je nádhernou ikonou křesťanství. Je možné ji vidět jako průzračné prisma, které určitým způsobem sjednocuje a odráží v sobě základní pravdy víry.

(podle KN)

Pannu Marii prohlásil za svatou Bůh

Panna Maria nemusela projít procesem beatifikace. Mariánské tituly vznikly dávno ve starověku a Církev je do dnešních dob opatruje jako tradici.

Vážená redakce,

Jak je to s tituly Panny Marie? Je svatá, blahoslavená nebo přeblahoslavená? V různých modlitbách se totiž používají různé tituly a zdá se mi to dost nejasné. Prosim vás tedy o vysvětlení.

Petr

Milý Petře,

srdečně vás zdravím. Jsem rád, že se zajímáte o vysvětlení aktuální mariologické otázky. Máte pravdu, jasné rozlišování titulů (ctihodný, blahoslavený, svatý) má v Římskokatolické církvi a v jejím kanonizačním procesu přesně stanovené místo. Ctihodná je ta významná osoba, která ještě neprošla kanonizačním procesem, tedy ještě nebyla oficiálně vyhlášena ani za blahoslavenou, ani za svatou. Kanonizační proces zná tituly - blahoslavený (z ukončeného blahorečení) a svatý (z ukončeného svatořečení). Z teologického hlediska znamená blahorečení méně; při blahorečení ještě nejde o neomylný výrok papeže, ale o zapsání osoby do seznamu blahoslavených a o povolení jejího veřejného kultu. Svatořečení znamená více; svatořečení se považuje za neomylný výrok papeže jako učitele víry; svatořečení je nařízení veřejného kultu pro celou Církev, nejen jeho "povolení".

Avšak tento právní institut beatifikace, jak ho známe dnes, začal vznikat od 15. století. A toto je první důvod, proč nemůžeme striktní rozlišování těchto titulů aplikovat na Pannu Marii. Její tituly - blahoslavená, přeblahoslavená, svatá - vznikly dávno ve starověku, když nám známé právnícké rozlišování neexistovalo. A Církev staré mariánské tituly opatruje jako vzácný tradiční poklad víry z jejího biblického základu (titul blahoslavená).

Druhou ještě důležitější skutečností je fakt, že Pannu Marii za svatou prohlásil sám Bůh. V Lukášově evangeliu se píše: "Když byla Alžběta v šestém měsíci, byl anděl Gabriel poslán od Boha do galilejského města, které se jmenuje Nazaret, k panně zasnoubené muži jménem Josef, z rodu Davidova; jméno té panny bylo Maria. Přistoupil k ní a řekl: „Bud' zdráva, milostí zahrnutá, Pán s tebou.“" (Lk 1, 26-28). Toto je jediné místo v Písmu, kde je člověk osloven a označen takovýmto vznešeným titulem "milostiplná". Biblisté poukazují i na teologii svatého Pavla (Ef 1,3-14; 5,27), který hovoří o svatém a neposkvrněném požehnání v Kristu ještě před stvořením světa. A obě části andělova pozdravu se navzájem objasňují: "Maria je plná milosti," protože "Pán je s ní".

Slova "blahoslavený" a "svatý" byla v biblické řeči nejednou používána jako synonyma (srov. Mt 5,3n; Lk 1,45.48; 11,27). Proto křesťané už od počátku přijímali Pannu Marii jako svatou, jako nejsvětější ze všech stvoření. Nazývali ji Hagia parthenos - "Svatá panna" a "Panhagia" - "Celá svatá". Proto lze i dnes směle používat všechny mariánské tituly, které obsahují schválené liturgické knihy. Každý takový mariánský titul obsahuje specifickou, hlubokou a krásnou tradici víry.

Nedostižná svatost Boží Matky, která je předobrazem Církve (srov. konstituce Lumen gentium 53, 63; KKC 976), je pro nás věřící výzvou, abychom se o svatost denně snažili i my: "V něm nás již před stvořením světa vyvolil, abychom byli svatí a bez poskvrny před jeho tváří. Ve své lásce nás předem určil, abychom rozhodnutím jeho dobroty byli skrze Ježíše Krista přijati za syny a chválili slávu jeho milosti, kterou nám udělil ve svém Nejmilejším." (Ef 1, 4-6).

Milý Petře, spolupracujme s Pánem Bohem na své svatosti: modleme se, přijímejme svátosti a konejme dobré skutky. Jsem si jist, že při tom nám Boží milost a přimluvu Boží Matky nebudou chybět.

(podle KN)

Biblické drobečky

Slovní spojení, která se z Bible dostala do našeho jazyka

Kdo jinému jámu kope...

Kdo kope jámu, padne do ní, a kdo valí balvan, na toho se zvrátí. (Př 26, 27). Za socialismu obzvlášť tehdejší mladá generace toto rčení pozměnila: "Kdo jinému jámu kope, je u něj na brigádě."

Samozřejmě, Písmo tu nemyslí na řádné provádění práce za někoho jiného. Že jde o něco úplně jiného, nejlépe vystihuje verš ze žalmu 57: "Nástrahu mým krokům připravili, mou duši sklíčili. Jámu přede mnou vykopali, sami však do ní upadli." (Ž 57,7).

Jde o předem připravené osidlo, past, nástrahu, oko, či síť. Co nám to všechno připomíná? Sítě, oka, pasti a nástrahy připravovali lovci a pytláci pro nejrozličnější zvířata a různé druhy ptáků. Tyto nástrahy zhotovitelé vždy připravili a zamaskovali, aby je zvířata neviděla, a aby se do nich chytila.

Proto člověk někdy sám může spadnout do těchto nástrah, když si nedává dostatečný pozor, nebo o nich neví, nebo si jich nevšimne. Tak se může stát, že past, která je nachystána pro někoho jiného, může se vymstít i samotnému tvůrci,

Zlo se chová jako bumerang, který zasahuje toho, kdo ho hodil, často právě tehdy, když to nejméně očekává. Avšak ani to není auto-

matické, ani samozřejmé.

Ale Bůh, který bdí nad vším a nad všemi, pamatuje i na lidskou odpovědnost, či nezodpovědnost. Nedělá to proto, že je škodolibý nebo že se chce za každou cenu pomstít.

Nicméně člověk, kterému se momentálně daří produkovat zlo, či který má z dané situace i jiný užitek, často zapomíná na to, že i on sám se může chytit do pastí, kterou připravil pro jiné. Zapomíná na to, že ani on není neomylný, perfektní.

Většinou to není ihned. Často má člověk pocit, že se vlastně nic neděje a on může nadále rozsévat své úklady. Lidové rčení říká, že Boží mlýny melou pomalu, ale jistě. Problém se vynoří většinou nepozorovaně, jaksi z úplně jiné strany. A s sebou začne přinášet i mnohé následné problémy, které s tím navenek nemají nic společného, ale přece tam existují jisté skryté propojené skutečnosti a souvislosti.

(podle Růžence)

Zadáno pro ženy

Když cítíš potřebu změnit chování svých dětí...

Blahoslavená Anna Monteagudo od andělů

Blahoslavená Anna (1604 - 1686) se narodila v Peru a byla dominikánskou sestrou, která sloužila jako mistrová novicek a matka představená ve svém klášteře. Je uctívána ve své rodné zemi a sestry dominikánky si ji připomínají 10. ledna.

Rodičovství přináší hodně čisté radosti: je krásné být svědkem prvního dětského úsměvu, mazlit se s něžným batoletem, číst si s malým prvňáčkem...

Ale součástí rodičovství je i velmi mnoho výzev. Jedním z nejtěžších úkolů je úsilí změnit chování, které se již stalo zvykem. Ať už odučujeme dítě od dudlíku, snažíme se změnit dítě, které stále kňourá, odvykáme batole od láhve... ať už jde o cokoliv, v určitém okamžiku si zdráhavě řekneme: "Čeho je moc, toho je příliš. Musím s tím skoncovat."

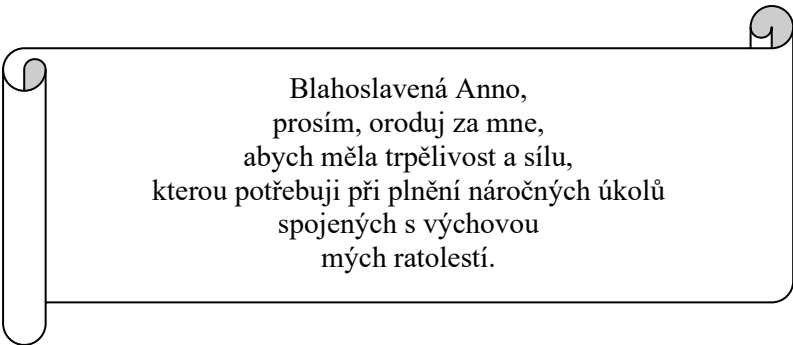
Je velmi lákavé ustoupit, nechtít být "tím zlým" a zvolit si cestu minimálního odporu. Ve chvíli, kdy budeme čelit pokušení vzdát se, můžeme požádat o pomoc blahoslavenou Annu od andělů.

Stala se představenou kláštera, který v té době vzbuzoval pohoršení svou povolností a nedbalostí. Před Annou stál úkol reformovat ho. Bylo třeba prosazovat dodržování hodin ticha, musela sestrám odebrat šperky a trvat na zachovávání obecných pravidel dominikánského řádu. Její úsilí se nesetkalo s pochopením. Pokusili se ji dostat do hrobu, vícekrát se ji snažili otrávit a na hlavu jí sypali žhavé uhlí. To ji však neodradilo a pokračovala v práci, dokud klášter nebyl úplně reformovaný.

Blahoslavená Anna věděla své o prosazování disciplíny mezi těmi, kteří se zdráhají podvolit.

*Hlásej Slovo, buď připraven vhod i nevhod, usvědčuj, napomínej, povzbuzuj
a vyučuj s nejvyšší trpělivostí.*

2 Tim 4,2

Blahoslavená Anno,
prosím, oroduj za mne,
abych měla trpělivost a sílu,
kterou potřebuji při plnění náročných úkolů
spojených s výchovou
mých ratolestí.

Dar lásky pro rodiče

18. kapitola *Láska dává dobrý příklad*

Manželství ať mají všichni v úctě... (Žid 13,4)

V Bibli nacházíme mnoho lidí hledajících pomoc u Boha, kteří dostali moudrou odpověď, co je ale pořádně zaskočila. Naamán, velitel vojska, se rozzlobil, když mu prorok Elizeus vzkázal, že se uzdraví z malomocenství, pokud se umyje v Jordánu (srov. 2 Král 5,10-12). Bohatý přední muž odcházel zklamaný, když mu Ježíš řekl: "Ještě jedno ti chybí. Prodej všechno, co máš, rozdej chudým a budeš mít poklad v nebi. Pak přijď a následuj mě!" (Lk 18,22)

Bůh ví, že jeho řešení se nám mnoho ráz zdají nelehká a nepochopitelná. Když mu říkáte o své touze naplno milovat své děti, ať vás nepřekvapí, když od vás bude žádat, abyste nejprve *naplno milovali a měli v úctě svého manžela nebo manželku*.

Děti stojí a rostou na pevném základě - na vztahu rodičů. Čím větší lásku a úctu prokazujete manželovi nebo manželce, tím silnější a sytější láskou se cítí děti. O lásce nestačí jen mluvit a vyučovat, je třeba, aby ji bylo vidět a cítit.

V manželství nás Bůh učí bez výhrad milovat druhého sobeckého hříšníka. Mělo by to být ideální prostředí pro výchovu dětí. Ale jakákoli romantická idylka se může změnit na trpký život, pokud tam neudává směr láska. Hádky a napětí se pak stanou běžnou součástí každého dne. A víte co v takovém prostředí prožívají děti? Nejistotu, úzkost a hněv. Jak si mají vysvětlit a chápat význam

lásky, když jejich rodiče neustále mezi sebou bojují? Ze všech sil se ve vodách špatně fungujícího vztahu pokoušejí lovit lásku.

Bez ohledu na to, zda je soužití s otcem nebo matkou vašich dětí skvělé, průměrné nebo se podobá minovému poli, je pro ně příkladem, který navždy ovlivní jejich životy. Možná jste zažili bolestný rozvod a nyní se vám opakovaně chce hystericky křičet do telefonu nebo si stěžovat dětem na jejich otce, který se na ně vykašlal nebo na jejich matku, se kterou není normální řeč. Umíte si představit, jaký zmatek musí mít v sobě dítě, když sice od otce i mámy poslouchá, že ho milují, ale přitom vidí, že jeden druhého nesnášejí?

Ježíš vám bez ohledu na to, v jakém stavu se právě nachází vaše manželství, přikazuje milovat otce nebo matku dítěte; ať je vašim blízkým přítelem (srov. Jan 15,13), bližním (srov. Lk 10,25-37), či dokonce nepřitelem (srov. Lk 6,27-29). V Boží ekonomii vztahů je láska povinná. Nemusí se za každou cenu projevovat důvěrou a intimním soužitím, ale určitě má člověka vést k tomu, aby prokazoval trpělivost a dobro a nemyslel na to, jak moc mu v minulosti ten druhý ublížil. Ne vždy je snadné být vůči manželce nebo manželovi vlídný, chápavý, vstřícný a zůstat věrný, ale vrátí se vám to prostřednictvím dětí, které budou v srdcích cítit jistotu, pokoj, sílu a přijímat se takové, jaké jsou.

Samozřejmě, není možné mít vždy dokonale pod kontrolou atmosféru v rodině. Možná se snažíte budovat jednotu, ale jaksi se vám to nedaří. Milovat své děti však znamená i to, že děláte vše, co je ve vašich silách, abyste uklidnili napjatou situaci, že se zříkáte své pýchy, umíte poprosit o odpuštění za své chyby, že chcete poslouchat, povzbudit, otevřít oči a pochopit, že váš manžel / manželka (nebo exmanžel / exmanželka) má v mnohém, co o vás říká, větší pravdu, než byste kdy připustili. Jakékoliv změny, které na sobě z lásky uděláte, neposunou k lepšímu pouze vás, ale s velkou pravděpodobností přinesou všem členům vaší rodiny více důvodů k radosti a více příjemných chvil kolem stolu. Možná se vám hned nepodaří napravit úplně všechno, ale už budete na dobré cestě.

Otcové, vy máte v tomto směru velkou zodpovědnost. Muži se občas může zdát, že si ho doma neváží, a pak si své frustrované ego posiluje tak, že před dětmi kritizuje svou manželku. Kromě toho, že je to trapné, hloupé a ponižující, vaše výčitky vůči jejich milované mámě si začnou vztahovat na sebe a myslet si, že nejste spokojeni ani s nimi.

Oba rodiče by měli dávat svým dětem příklad, jak mají vypadat zdravé vztahy. Mluvit negativně a štvát srdce dětí proti jejich otci nebo matce, to není láska. Vaše slova a postoje by je měly právě vést, aby vašeho manžela či manželku respektovaly stále více. Neměli bychom dětem dodržování příkázání "cti otce svého i matku svou" dělat těžším, ale usnadňovat jim ho.

Je fajn, když si za zavřenými dveřmi ohleduplně řeknete, v čem s tím druhým nesouhlasíte, ale před dětmi by táta a máma měli být vždy jednotní. Vy, rodiče, jim totiž každodenním životem ukazujete, co si mají představovat pod pojmem manželství, jednota, komunikace či smíření. Je přirozené, že budou mít tendenci následovat příklad lásky nebo nelásky, který jim dáváte. A tak je pravděpodobné, že ho později předají vašim vnoučatům a pravnoučatům.

Pokud vám váš manžel/ka nebo exmanžel/ka v něčem ublížil/a, vaše odpuštění může předejít mnoha zraněním, které by jinak poznamenaly mysl a srdce dětí. A pokud jste to byli vy, kdo druhému ublížil, máte možnost změnit se a nově svým životem dávat dobrý příklad. Pokud vám řešení problémů trvá déle, než jste čekali, buďte trpěliví. Dělejte, co je ve vašich silách, a s Boží pomocí a v modlitbě upevňujte v dětech respekt a lásku vůči vaší manželce nebo manželovi. Děláte tak pro své děti největší službu lásky, po jaké kdy toužili.

PROSTE BOHA, ABY VÁM DAROVAL VĚTŠÍ LÁSKU
A ÚCTU VŮČI VAŠEMU MANŽELOVI,
RESP. VAŠÍ MANŽELCE.
ŘEKNĚTE DNES DĚTEM O JEJICH MÁMĚ NEBO OTCI
NĚCO PĚKNÉHO.
POKUD JSTE MANŽELA ČI MANŽELKU PŘED DĚTMI KRITIZOVALI,
POPROSTE JE O ODPUŠTĚNÍ.

Když dnešní úkol splníte, odpovězte si na tyto otázky:

- ? Co jste řekli svým dětem?
- ? Jak zareagovaly?

*Láska ať je bez přetvářky.
(Řím 12,9)*

Pár slov pro mladé

II. kapitola: Láska na dosah

Marek rád čítával knihy a v jedné objevil adresu jakési Jany. Ze zvědavosti jí napsal. Brzy přišla odpověď. Po čase zjistili, že uznávají stejné hodnoty a jsou si blízcí. Marek narukoval na vojnu, ale psát nepřestal. A Jana mu vždy odepsala. Oba cítili, že ten druhý je vzácným člověkem. Marek přece jen chtěl vědět, jak Jana vypadá, proto ji požádal: "Prosím tě, pošli mi fotografii, abych viděl, koho tak velmi miluji." Jana obratem odepsala: "Drahý Marku, na fotografii ani tak nezáleží, pokud máme skutečně rádi. Že?" Vojenská služba Markovi končila. Nad jejich zvláštní známostí visel otazník. Co dál? Marek našel odvahu a napsal své milé: "Navrhuj, abychom se setkali u vás na nádraží. Já budu mít v ruce knihu a ty květ. Souhlasíš?" Odpověď byla stručná: "Přijdu."

Nyní Marek stál na nádraží a v mysli se mu honily myšlenky: "Je pěkná?" Její duši už znal. Byla nádherná. Ale jak vypadá dívka navenek? Prohlížel si lidi, ale slečnu s květem neviděl. Jeho pohled upoutala štíhlá blondýnka. "To je kráska" zašeptal si potichu. Šla směrem k němu a trochu se usmála. Marek nabral dech a... "ale vždyť ona nemá květ." Nebyla to ta jeho. Vtom mu pohled padl na jinou ženu. Paní ve středních letech někoho hledala svými očima. A v ruce držela květ. "Ach, to je ona," řekl si pro sebe a opět povzdechl: "Co dělat?" Kráska se vzdalovala a před ním je jiná, ta, která mu otevřela své srdce. "Svatba to

nebude. Ale i přátelství má velkou hodnotu," zhodnotil Marek situaci a vykročil k paní. "Dobrý den. Já jsem Marek." "Pokud jste Marek, mám pro vás vzkaz." "O co jde?" Ptal se nechápavě.

"Jedna blondýnka mi dala tento květ a poprosila mě, že pokud se někdo představí jako Marek, ať jde do cukrárny." Marek lapal po dechu. Byl nesmírně šťastný. Obstál ve zkoušce lásky. Ta krásná slečna, kterou před chvílí potkal, byla jeho milovaná Jana. Vyzkoušela ho, zda miluje její duši nebo krásu neznámé slečny. A on obstál. Děkoval Bohu, že byl statečný. Jana ho čekala v cukrárně.

"Děkuji ti, že jsi mě nezklamal," řekla tiše a podívala s láskou Markovi do očí. Dnes jsou již manželé a mají se stále stejně rádi.

9. Je to pravá láska?

Na faru přišli dva mladí lidé. Drželi se za ruce. Rozpačitě přešlapovali na schodech, než našli odvahu a ona řekla:

"Pan faráři, víte... chtěli bychom se vzít. Co pro to máme udělat?"

Duchovní otec je s úsměvem pozval do kanceláře. Potom řekl:

"Máte se rádi?"

"Ovšem," přikývli oba.

"Hm... Proč si ji chceš vzít ty?" zabořil pan farář pohled do mladíkovy tváře.

"Protože je mi s ní velmi dobře" odpověděl mládenec bez rozmýšlení.

Pan farář se zavrtěl na židli a vážně dodal:

"To není pravá láska. Rozmyslete si to. Kdybys řekl: Chci si ji vzít, aby jí bylo dobře se mnou, bylo by to ono."

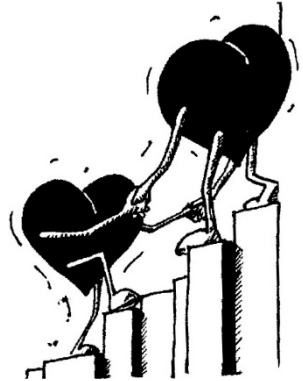
Dá se láska vidět, i cítit?

Láska, láska, co to je? Odkud se bere ten jemný pocit příjemna kolem srdce? Něco takového krásného a tajemného.

Něco, co člověka naplňuje radostí, pozvedá nadšením... Něco, co přidává světu barvy, nutí zpívat, učí létat...

Srdce zde projevuje náklonnost, mysl sní a objeví se tak silná chuť žít!

Láska je přirozené prostředí člověka.

Bůh je láska (1 Jan 4, 8-16)

Láska je od Boha. Opravdová láska je velmoc. Nikdo ji nepřemůže. Ani smrt. Láska je věčná. Člověk touží, aby ten, koho miluje, byl s ním. Hledá jeho tvář, jméno píše po zdech... Člověk objevuje nádheru duše, která na něj tajemně působí. **Je připraven přinášet utrpení – jen aby se tomu druhému nic nestalo.**

Je to pravá láska?

Kolik utrpení již přinesla lidem tato otázka. Jak to rozeznat? Má pravá láska své **znaky**? Pokud ano, jaké to jsou? Pomůžeme si Písmem svatým. Citátem, který je od Boha a zapsal ho svatý apoštol Pavel.

Hymnus na lásku

"Láska je trpělivá, je laskavá, láska nezávidí, láska se nevychloubá ani nepovyšuje; není hrubá, nehledá svůj prospěch, není vznětlivá, nepočítá křivdy, není škodolibá, ale raduje se z pravdy; všechno snáší, všemu věří, vždycky doufá, všechno vydrží. Láska nikdy neskončí. Avšak proroctví – ta zaniknou, jazyky – ty umlknou, poznání – to pomine." (1 Kor 13,4-8).

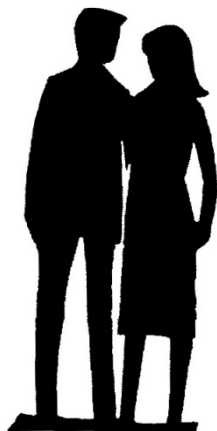
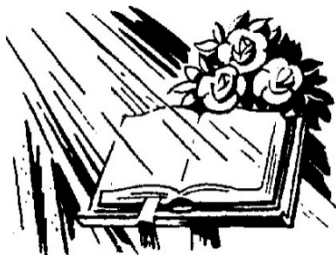
Znaky pravé lásky

Vyvěrají z Hymnu na lásku. Zde jsou:

Schopnost obětovat se

Ten, kdo miluje, má být ochoten obětovat se za druhého. Co to znamená? Dávat něco "ze svého". Zříká se toho ve prospěch milující osoby. Nečekat, že se mu to vrátí. Dávat jen tak – z lásky.

Oběť lásku očišťuje. Zbavuje sobeckosti.

Schopnost chránit druhého

Láska bývá doprovázena příjemným pocitem. Ale jak láska dozrává, člověk se má umět zříci i tohoto příjemného zážitku. Láska má přerůst člověka – jeho pocity příjemna. Tak chrání toho druhého – jeho duši, tělo, čistotu. Skutečná láska, to není jen cit. To je něco víc.

Schopnost respektovat svobodu

Láska je dobro. Nezotročuje. Nenuť. Nesahá na vnitřní svobodu toho druhého. Respektuje jeho dobré rozhodnutí. Partnera vnímá jako svobodnou, jedinečnou bytost. **Dar svobody je jeden z největších darů.** A proto milovanou osobu o něj neokrádá.

Milovat a být milován

Člověka může udělat šťastným pouze jedno: **Když má rád a cítí, že ho mají rádi.** Nejkrásnější vzpomínky mají lidé na čistou lásku, jejíž základy tvořily vztahy úcty a harmonie srdcí.

Je zvláštní, že veřejné mínění tuto opravdovou lásku nepodporuje. Kolik posměchu si vytrpí mladí lidé, pokud se ukáže, že neměli pohlavní styk. Ba dokonce je urážejí a pokládají je za méněcenné.

Nejdražší poklad

Být pannou, panicem, znamená vlastnit nejdražší poklad. Je to perla, která se daruje jako svatební dar pro toho druhého po přísaze věrnosti v kostele. Mladí, kteří jsou zdrženliví v pohlavních vztazích, si budují "**rodinnou pokladnici**", z níž si v manželství čerpají vzájemnou důvěru i lásku po celý život. Věří si! Vždyť když vydrželi před manželstvím, vydrží být věrnými i v manželství.

Víte, že – radost ze života

Chcete-li být pro druhé sympatičtí, přizpůsobte své sebevědomí a řeč tomu, s kým mluvíte. **Buďte pokorní a veselí.** Ukažte mu, že jste se s ním rádi setkali. Přátelství vyjde najevo i lehkým pozvednutím obočí. Širokým úsměvem se vyjadřuje radost a štěstí.

Obava zamilovaného: "Má mě rád, nemá mě rád..." se dá odstranit zjištěním, jaké je ovoce jeho lásky – co po sobě zanechává, co pro mě dělá.

Výchova k lásce – vyžaduje učit se zdravému úsudku a sebeovládání.

Cudnost – je součástí ctnosti mírnosti. Je to přirozená ochrana intimity osoby. Bohužel cudnost se dnes často považuje za slabost člověka.

Mírnost – je ctnost, která směřuje k tomu, aby rozum ovládal vášně.

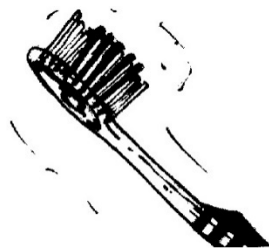

Co tak to zkusit – jak je to s mými city?

Duchovní čistota vyžaduje citovou vyrovnanost. Proč o tom tolik řečí? Pokud cítíte v srdci smutek, depresi, budete toužit po řešení, jak z toho vyjít. A sex je jedním z tisíců řešení. Je nablízku a je příjemný. Dejte si pozor, protože konec této cesty je více než horor. Test je vhodný i do rodiny i skupinky.

1. Když je někdo ve vašem okolí nervózní, vy se projevíte takto:

- a) nevšímáte si toho,
- b) jemně ho upozorníte na jeho stav,
- c) reagujete rychle a razantně.

2. Rozčlííte se často?

- a) ne,
- b) občas,
- c) velmi často.

3. Krize jiných vás

- a) zajímají,
- b) velmi trápí,
- c) nevšímáte si jich.

4. V trapných situacích

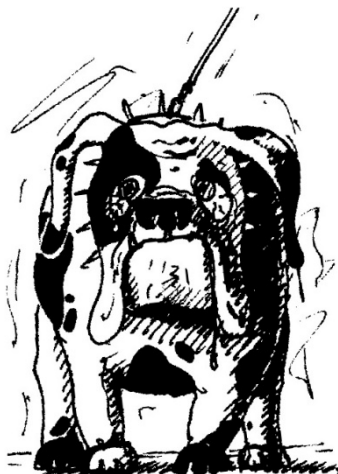
- a) většinou reagujete prudce,
- b) hledáte si omluvu,
- c) snažíte se zachovat klid.

5. Ve slovní hádce

- a) chcete se rychle poměřit,
- b) hledáte pravdu,
- c) zvýšíte hlas a prosazujete svůj názor.

6. Pokud vám někdo ublíží, tak

- a) přerušíte s ním všechny vztahy,
- b) od nynějška si na něj dáte pozor,
- c) snažíte se na něj zapomenout.

7. Máte před sebou nádhernou přírodní scénu a vy

- a) na chvíli vás to vyruší ze stereotypu,
- b) kocháte se v této nádheře,
- c) nevěnujete tomu pozornost.

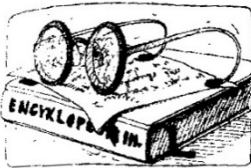

Vyhodnocení – nejprve body:

1. a) 3, b) 5, c) 1. 5. a) 3, b) 5, c) 1.
 2. a) 5, b) 3, c) 1. 6. a) 1, b) 5, c) 3.
 3. a) 5, b) 1, c) 3. 7. a) 3, b) 5, c) 1.
 4. a) 1, b) 3, c) 5.

A teď je to tady:

26-35 bodů: Už tě nic tak lehce nerozhází. Jsi vcelku citově vyrovnaný. Nebojíš se krizí, které ti přináší život, ale snažíš se je klidně řešit. Ale, ale...

Stále tady je ještě něco, co u tebe vyvolá nervozitu. Proto si zachovej nadhled nad věcí. Usiluj o klid, a klid zachová tebe. Krásné modré oči ještě neznamenají, že před tebou je světec, který je zdrojem pokoje. Největším uměním dneška je rozeznávání duchů. Jde vlastně

o to, kdo je kdo.

17-25 bodů: Potřebuješ citově zpevnit – chytit stabilitu. Zkušenosti s vytvářením vztahů s jinými lidmi ti mohou hodně pomoci. Pouč se z nich. Neunikej před životem, ale snaž se ho pochopit a řeš problémy v principech. Hledej pravdu a neboj se citových impulsů, které ji doprovázejí. S pravdou jde dobře, a impulsy z těchto zážitků ti pomohou velmi rychle citově dospět. Neboj se pravdivě hovořit se svým partnerem.

7-16 bodů: Každý člověk má svou "Achillovu" patu. Je to "bod", ve kterém je nejzranitelnější. Pokud se tě někdo v tomto "místě" nešetrně dotkne, stáváš se výbušným a ničíš vztahy kolem sebe. Pro zralou citovou vyrovnanost je velmi důležité znát tyto infarktové body. Velmi by ti prospěla komunikace s jinými lidmi. Pokud pokročíš v citové zralosti, pokročíš i v ctnosti čistoty. Ono je to totiž v pozadí pospojováno.

Ještě něco?

Vyšetřovatel se ptá paní Katky:

"Kde jste nabrala takovou sílu, že jste zadržela pachatele?"

"Myslela jsem si, že je to můj manžel a chce jít do hospody."

Probud' v sobě obrovské množství svatých citů. **Ale stačí probudit jen lásku, protože všechny dobré city pramení z ní.**

Pohled do historie

V minulém čísle farního zpravodaje jsme se v historii Žďárecké farnosti posunuli k roku 1884. V dnešním čísle farního zpravodaje pokračujeme dále do minulosti, budeme se věnovat roku 1883.

1883

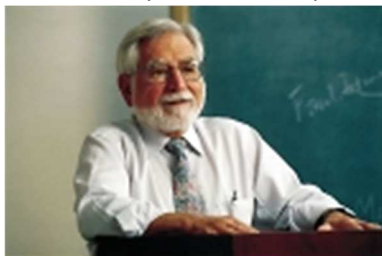
Za příležitosti odbývaných ve Žďárecké farnosti se misii 3 otci z řádu Redemptoris postaveny byly v obcích Žďárec na hřbitově u hlavních dveří, v Rojetíně, Vratislávce a ve Víckově u zvoniček dřevěné kříže misionářské, které dp. rektor Josef Tomášek vysvětil. Kostel nemá žádného závazku o udržování křížů těchto.

Zpracoval: R. Mašek

Příběh k zamyšlení: Moudrý profesor

Profesor stál před svou třídou filozofie a měl před sebou různé předměty. Když hodina začala, bezeslovně zvedl prázdnou a velmi velkou sklenici a začal ji naplňovat golfovými míčky. Poté se studentů zeptal, jestli je sklenice plná. Souhlasili, že ano.

Profesor si podal krabici plnou kamínků a nasypal je do sklenice. Lehce s ní zatřepal. Kamínky zaplnily volné mezery mezi golfovými míčky. Znovu se studentů zeptal, zda je sklenice plná, znovu souhlasili.

Natáhnul se pro další krabici, nyní však plnou písku. Nasypal písek do sklenice. Samozřejmě, že písek zaplnil vše ostatní. Zeptal se ještě jednou, jestli je sklenice plná. Studenti

jednohlasně odpověděli stejně, jako doteď.

Profesor nakonec vytáhnul dvě piva zpod stolu a nalil je celé do sklenice, čímž efektivně zaplnil mezery mezi pískem. Studenti se začali smát.

Za pokračujícího smíchu studentů profesor řekl: Nyní chci, abyste si tuto sklenici představili jako sklenici reprezentující váš život. Golfové míčky jsou ty důležité věci: rodina, děti, zdraví, přátelé a vaše oblíbené vášně. Pokud by se ztratilo vše ostatní, pořád by byl váš život naplněn. Kamínky jsou ty ostatní věci, na kterých záleží: práce, dům, auto. Písek představuje všechny ostatní záležitosti.

Pokud nejdříve naplníte sklenici pískem, pokračoval profesor, nezbude žádné místo pro kamínky nebo golfové míčky. To samé platí pro život. Pokud strávíte všechn svůj čas nad maličkostmi, nikdy u vás nebude místo pro věci, které jsou pro vás důležité. Věnujte pozornost věcem, které jsou zásadní pro vaše štěstí.

Prožívejte čas se svými dětmi. Prožívejte čas s vašimi rodiči. Navštivte vaše prarodiče. Vezměte vašeho partnera na večeři. Zahrajte si hru. Vždy zbude čas na uklízení domu a sekání trávníku.

Věnujte se nejdříve golfovým míčkům – věcem, na kterých opravdu záleží. Nastavte si priority. Zbytek je pouze písek.

Jeden ze studentů se přihlásil a otázal se profesora, co reprezentovalo to pivo. Profesor se usmál a řekl: Jsem rád, že ses zeptal. Pivo pouze ukazuje, že nezávisle na tom, jak plný se váš život může zdát, vždy je ještě prostor na pár piv s přáteli.

Rok 1907: Soud za falešný zpěv v kostele

Před soudem se dá skončit pro nejrůznější prohřešky proti zákonu, ale co říkáte na soud za falešný zpěv? Právě takový případ vám popíše článek z roku 1907. Zajímá vás, jaký za to nakonec padl rozsudek?

Zpíval na notu, jak se mu líbilo

Včera ve středu byl před čtyřčlenným senátem zdejšího soudu krajského obžalován Hor. Žák, krejčí v Myslíovicích, pro přečin rušení náboženství, jehož se měl dopustiti za zvláštních okolností.

Byl letos v pondělí velikonoční v kostele na slavnostním požehnání. Když tam lid zpíval litanii, nechtěl Žák zůstatí pozadu, ačkoli se jemu pletl jazyk. A pěl s ostatními, ale tak, že spíše rušil zpěv ostatních.

Mládež za ním stojící se mu smála. Žák prý bral, jak se při přelíčení jeden svědek vyjádřil, jiný tón, než-li druzí a zpíval na falešnou notu.

Aby to šlo ještě lépe, rozháněl rukama, jako by si dával takt. Když nepřestával a mládež se smála, přišel kostelník a vyvedl jej z kostela.

Žák se hájil tím, že ani neví, co tehdy v kostele vyváděl, neboť byl opilý. Soud jemu uvěřil a osvobodil jej, při čemž poznamenal, že obžalovaný neměl v úmyslu svým jednáním vzbuditi pohoršení.

Původní zdroj historického článku: Pozor - 1907, autor neuveden.

www.bejvalo.cz

Věděli jste?

Psychologická studie, která trvala deset let, ukázala, že muž, který políbí ženu předtím, než odejde do práce, žije v průměru o pět let déle a vydělává o 20 až 30 procent víc než muž, který manželku před odchodem nepolíbí.

(podle KN)

Co nás čeká, dá-li dobrý Bůh

Biblické hodiny

pokračují v Pastoračním centru v Dolních Loučkách v měsíci květnu ve středu 5. a 19. po mši svaté.

Pouť v Lubném

V sobotu 15. května v 10:00 hod. mše svatá.

Pouť ve Vratislávce

V sobotu 29. května v 10:00 hod. mše svatá

Změna vyhrazena

Knižní okénko

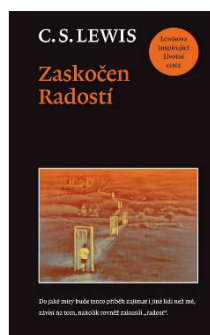
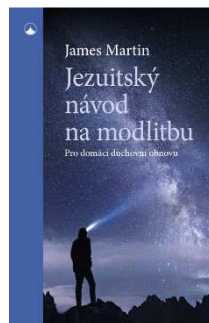

James Martin

Jezuitský návod na modlitbu

Jak můžeme najít Boha? Jak se můžeme modlit? A co se o Ježíšovi dozvídáme z příběhů Nového zákona? Jezuitský návod na modlitbu odpovídá praktickým způsobem na nejčastější otázky o modlitbě a meditaci. Na běžné exercicie musíte obvykle vyjet někam daleko. S Jezuitským návodem na modlitbu můžete duchovní obnovu prožít v soukromí svého domova.

Vydalo Karmelitánské nakladatelství
cena 179,- Kč

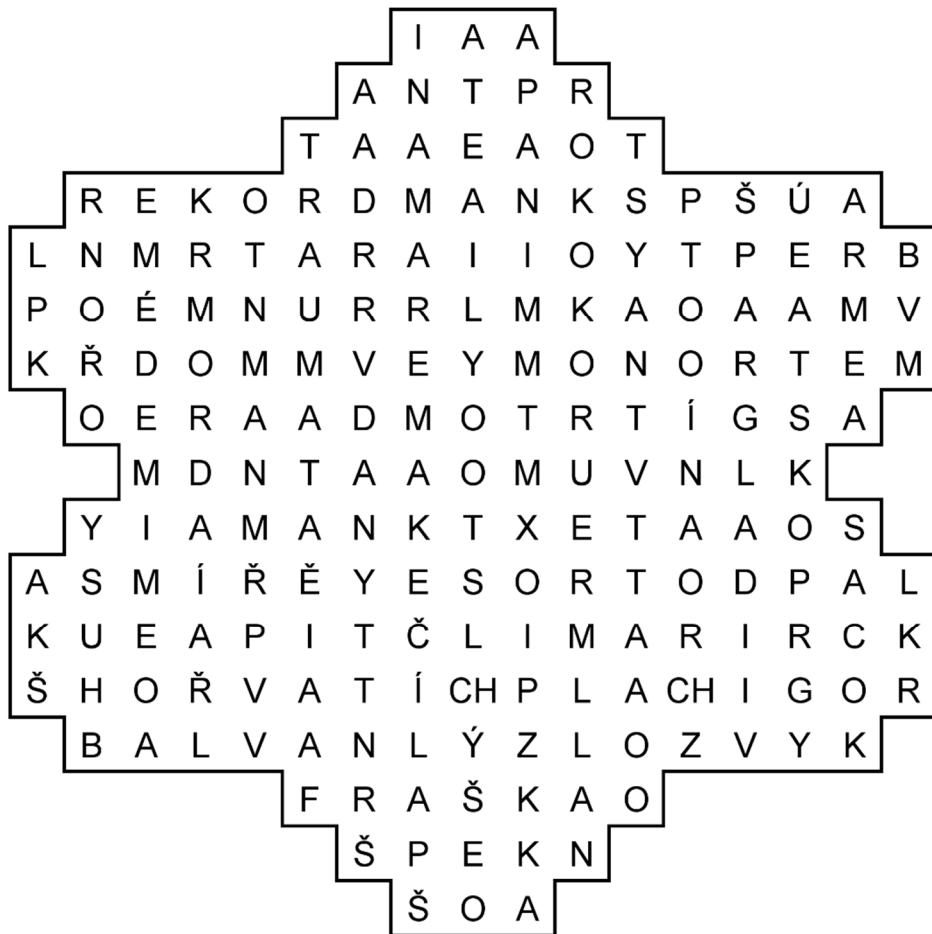
C. S. Lewis

Zaskočen Radostí

Autobiografická kniha C. S. Lewise patří k nejlepším dílům tohoto světoznámého autora. Lewis píše o své životní cestě s pokorou, s humorem a s nenapodobitelným uměním vypravěče. Je to napínavý příběh jednoho z nejvzdělanějších lidí dvacátého století, příběh, který si hned v první kapitole získá čtenáře svým neodolatelným kouzlem.

Vydalo nakladatelství Návrat domů
cena 249,- Kč

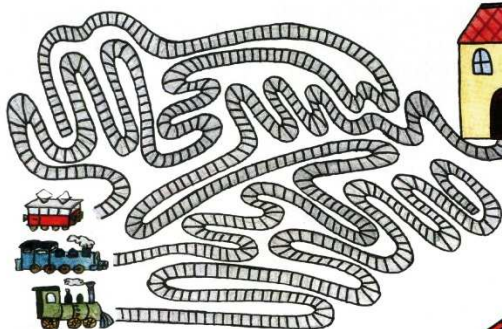
Květen je měsíc květů. Znáte však nejkrásnější květ stvoření? Najdete ho v tajence ☺.

adat; amil; amok; apostata; arat; areometr; Arizona; atom; balvan; brepty; delikt; disk; edém; euro; fraška; husy; chips; chýše; Igor; kameramani; kaolín; kopr; lodr; metronomy; modř; morda; napa; nirvana; ocas; odpal; onen; oprava; ořvat; otoky; pantomima; pěna; plenta; předmět; rekordman; rokoko; rota; římsa; silo; špalíček; špargl; špek; šuma; text; traumata; úpon; vesla; víra; vřes; zlozvyk

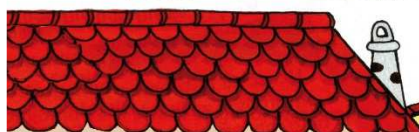
PUTOVÁNÍ ZA BOŽÍMI TAJEMSTVÍMI

NA NÁVŠTĚVĚ

Milí kamarádi, dnes jsme se vydali na návštěvu k tátově sestře - k tetě Evě. Nebydlí daleko - jen tři zastávky vláčkem-motoráčkem. Nemohli jsme se dočkat, kdy už tam budeme. Jenže do kterého vlaku nastoupit?

Pomoz najít Tomovi a Kice vlak, který je tam doveze.

Teta Eva nás už očekávala. Otevřela nám, jen co jsme zazvonili u branky. Vřele jsme se pozdravili a objali. Teta se zeptala, jak se nám daří ve škole a jestli jsme zdraví.

Přivítali jsme se s tetou, šli jsme obýváku a povídali jsme si o všem možném. Měli jsme si toho tolik co říct!

Tetě jsme přinesli květiny a bonboniéru. Teta nás pozvala ke stolu.

Tak jako nás pozvala k sobě na návštěvu teta Eva - zve nás na návštěvu i Pán Ježíš - chce se s námi setkat na **mši svaté**.

- Na mši svatou nás volají kostelní zvony.
- Po příchodu do kostela se pokleknutím pozdravíme s Ježíšem ve svatostánku.
- Když přichází kněz sloužit mši svatou, představuje Krista, který za nás bude přinášet oběť.
- Následuje pozdrav kněze a úkon kajicnosti.

 Následuje **bohoslužba slova**, kde posloucháme Boží slovo.

 Tuto část mše svaté zakončujeme svými prosbami.

 I Pán Ježíš nás na mši svaté zve ke stolu. Následuje **bohoslužba obětí**.

 Víno a chléb přinášíme na oltář jako dar Bohu. Společně s nimi můžeme položit na oltář své námahy, drobná sebezapření a oběti.

 Následuje proměňování, při kterém se z chleba a vína stane Kristovo tělo a krev. Je to tajemství naší víry - opravdový Kristus je mezi námi.

Teta nachystala plno dobrot. Bylo vidět, že je připravila s láskou. Společně jsme jedli, pili a cítili se výborně.

☩ Společně se modlíme Otče náš - modlitbu, kterou nás naučil náš Pán Ježíš.

☩ Pán Ježíš nás zve na svou hostinu. Ve svatém přijímání se nám sám nabízí za pokrm. Jak se připravit v posledních okamžicích na přijetí této svátosti?

Označ obrázek, který zobrazuje správnou přípravu.

Den utekl jaksi rychle. Museli jsme se vydat na večerní vlak. Teta Eva nám řekla, že jsme ní vždy vítáni hosté. Vláček-motoráček nás přivezl domů a my jsme se už začali těšit na naši budoucí návštěvu u tety Evy.

🔔 I mše svatá má svůj konec. Kněz nám dá Boží požehnání.

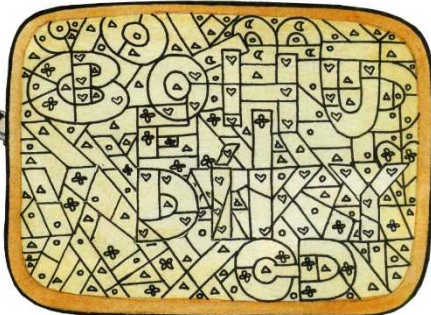
🔔 Kněz nám Ježíšovým jménem přeje: At Je Pán s vámi! Jděte ve jménu Páně!

Když vybarvíš políčka se srdíčkem, dozvíš se, co řekneme my.

Pán Ježíš zve každého na svou hostinu. Brzy někteří z vás přistoupí ke svému prvnímu svatému přijímání. Přijde k vám váš přítel Pán Ježíš. Buďte s ním co nejvíce i v budoucnosti.

Snažte se přistupovat ke svatému přijímání co nejčastěji - pokud to bude možné, tak i každý den. Tak se bude vaše přátelství stále prohlubovat.

Nezbedův humor

Rozčílil se bratr na sestru: „Hele, Heleno, kdy se už konečně naučíš chodit včas?“

„Hele, Vašku, ty chodíš včas vždycky a co s toho máš? Vždycky na mě musíš čekat.“

„Splnilo se ti nějaké přání z dětství?“

„Jedno jedině.“

„Jaké?“

„Když mě táta za nějakou lumpárnu tahal za vlasy, přál jsem si být plešatý.“

Stěžuje si učeň kamarádovi: „Asi budu muset dát výpověď ze zdravotních důvodů.“

„Co blázníš, vždyť jsi zdravý jako ryba!“

„Já jo, ale vždycky, když mě můj mistr vidí při práci, dělá se mu zle...“

„Tak co, synu, jak ti dopadly zkoušky?“

„Dobře. Zkušební komisi jsem se tak líbil, že mám přijít ještě jednou.“

Ve škole.

„Co je s tebou, Petře, že vypadáš neustále ospale?“

„Dříme ve mně talent.“

„Tak co, jak jsi dopadl u zkoušky?“

„Špatně, propadl jsem. Měl jsem během pěti minut vysvětlit něco, na čem Newton pracoval celý život!“

Dva kluci se koupou v řece.

„Brrr, je to děsně studené, já se koupat nebudu!“ klepe se zimou první.

„Já bych se taky nekoupal, kdyby mi to naši nezakázali,“ říká ten druhý.

„Je to opravdu rybí polévka?“ ujišťuje se host v restauraci.

„Samozřejmě,“ odpovídá číšník. „Sám jsem viděl kuchaře, jak do ní lil vodu z akvária.“

Ptá se myš maminky: „Co je to ten jed na myši?“

„Víš miláčku, to je moc ošklivé. To je něco jako kočka v prášku.“

Z knihy **Nezbedův humor 1**